

Juweeltjes
uit de schatkamer van het Dementees
2012

12 mei 2012
Dag van de verpleging

**Een boekje vol mooie en ontroerende
uitspraken van onze bewoners
als hart onder de riem
voor allen die werken in de zorg**

Met trots hierbij de tweede editie van de 'Juweeltjes'.

We hebben alle juweeltjes van het afgelopen jaar verzameld
en extra juweeltjes toegevoegd.

We blijven ons verwonderen over de prachtige
uitspraken van onze bewoners.

Wat een wijsheid en kracht zitten er in hen verborgen.

Wij hopen dat de juweeltjes zorgen voor een glimlach op jullie gezicht!

Wij blijven ze toesturen
en nieuwe juweeltjes zijn altijd welkom!

Irene Maijer-Kruijssen, muziektherapie
Paula Irik, geestelijke verzorging
Gaasperdam, Eben Haëzer, Anton de Kom
Cordaan

“Eerst was ik nog honderd procent, maar nu hebben ze me afgedaan. De helft is weg.”

“Is er nou nog een wolk regen gevallen? Ik dacht het niet hè? Heb je het gezien dat het viel? Nee, gehoord!”

“In huisjes met dit weer is ook niet prettig.”

“Ze hadden meer liederen kennis, maar of dat nou ook meer was in liederen weet ik niet.”

“Je klets uit je nekvel.”

“Dat is ook wat je noemt een ouwe taaie.”

“Ik hoor aan je stem dat jij het bent. Een vrouwenstem en geen bariton.”

“Mooi hoe dat nagolft dat geluid en dan is het weg. Dat komt natuurlijk door die vingers op de snaren.”

“‘Terang boulang’ is een makkelijk liedje maar het lukte me niet op de gitaar.”

“Die ogen zijn moedeloos. Dat je zo slecht ziet, daar wordt je moedeloos van, maar je kunt er niets tegen doen.”

“Ik wist dat je vandaag zou komen. Maar er zou een ander komen.”

“Homo? Vond het niet erg, maar wel een beetje, dan is de aardigheid er ook van af. Meisjes bij meisjes en jongens bij jongens.”

Over de dokter: “Die mevrouw komt elke ochtend kijken of onze oren nog wel recht staan en niet door de wind de andere kant op staan. Die waaien met de windrichting mee als het stormt.”

“Waar ik ook ben, ze helpen me altijd! Hele lieve mensen hier, heus bereid.”

“Hij loopt overal heen, een flierefluiter... Nou ja, laat hem flierefluiten...”

“Mijn moeder zei altijd: ‘Zie d'r netjes uit jongen en wees correct tegen de mensen.’”

“Jij hebt... het is die uitstraling. Het komt zo (*wijst boven haar hoofd*)...naar het hart, en dan rechtstreeks...(wijst *recht voor zich uit*). Ja, dat moest ik je even zeggen van Onze Lieve Heer.”

“Alles zal reg kom. Ja, dat staat daar ineens vóór me: 'alles zal reg kom'. Als dát er niet meer is, dan *loop* ik niet, dan ga ik hier zitten.”

“Je kan dikwijls alleen zijn. Dat is nu eenmaal de mens.”

Vraag: “Gaat u met me mee?” Antwoord: “Wat gaan we doen dan?”

“Zo vreemd ben je niet, maar ik weet niet meer wat we gaan doen.”

“Ik ben het liefste op de wc en thuis.”

“Daar is de klopgeest weer.”

“Foto’s kijken? Had ik nooit tijd voor, maar nu 15 jaar later, kijk ik ze zo en vind ik ze toch wel heel leuk.”

“Ik ben een beetje dronken van de thee.”

“Je moest zien hoe de zusters en priesters dansten! Ik stapte naast hen om te helpen.”

“Storm en regen...daar ben ik gek op!”

“U bent ook vaak op vakantie geweest hé? Dat hoor ik aan u vertellen.”

Over de dokter: “Heb je niet gezien dat het de dokter was? Wij namen onze hoed af en maakten er een knikske erbij. Dat was vroeger heel normaal.”

“Je moet het uitzingen...of had je geen adem meer?”

“Wie onhebbelijk is, wordt getakeld. Wie koppig is en niet wil luisteren, moet een mep krijgen.”

“Die stem heb je van de lieve heer zelf gekregen en die mag je zeker gebruiken!”

“Hij staat naast me en vraagt niets! Dat zijn de nieuwe dokters, alleen als het heel erg is, dan willen ze wel hollen.”

“Muisje? Kom maar hier hoor, de lieve heer heeft jouw ook geschapen met een staartje, vier poten en lieve oortjes.”

“Ik had geen heimwee, ik had aardig wat kinderen en veel werk.”

“Waar zou ik bang voor zijn? Ik wist dat er altijd een engel bij me was. Dan zag ik af en toe een lichtflits om me heen en dan denk ik: ‘O... je bent er, je laat me niet alleen.’ ”

“Alles zit zo diep gegroefd bij mij. Dat vergeet je niet. Ik heb het heerlijk gehad.”

“Ik zeg niets, maar ik hoor en zie het allemaal.”

“Desnoods spring je over me heen!”

“Als we met het busje weggingen dan was dit het laatste lied: ‘Hoezee voor Suriname’. Moest je de gezichten van de kinderen zien, die straalden!”

“Dankbaarheid dat moeten ze hebben en niet vergeten, dan kom ik in opstand.”

“Elk dier, mensen ook, in hun eigen leefpatroon laten, haal je ze eruit, dan vraag je om ellende! Laat je ze erin, dan heb je er geen last van! Ik heb goed de kunst afgekeken bij de muisjes.”

Een bewoner heeft haar zuster op bezoek, ze zegt stralend: “Dit is mijn lievelingszuster.” De zuster knikt en glimlacht: “Jammer alleen dat het straks weer uit je hoofd schiet dat ik geweest ben.” De bewoner zegt met een nog veel bredere glimlach: “Ja, ik heb doorschietertjes.”

“De gamelan is altijd constant en gaat altijd door. Dan zat ik bij babi.”

Een bewoner tijdens het uitknippen van kleine papieren figuren: “Ik krijg hier het krankjorum gebeuren van en als ik dit nog lang doe kan ik direct door naar paviljoen 3.”

“Mijn moeder zong het altijd, dan ging ik slapen en snurken. Mijn moeder zingt altijd voor mij. Maar nu is ze allang overleden. Ze zong mooi!”

“Dit is het voorste gedeelte ervan, dit is iets wat vanzelfsprekend op je af komt, daar kun je zelf niet bij. Zo komt het.”

“Ik ben innerlijk verzonken. Verdeeld en verscheurd omdat je niet meer dáár bent (in de Oekraïne).”

“Dat gaat niet vanzelf, dat moet groeien. En dat groeit nog steeds. De één moet je anders aanpakken dan de ander. Je moet niet altijd naar niets anders verlangen.”

“Bij ons was één enkele kerk. Ik was verbaasd dat hier zoveel kerken waren.”

“Hoe noemen we ons koor? ...Pro Deo...dus ik heb het koor gedoopt.”

“Ik denk, ik ga de andere kant uit en dan zing ik de derde (stem)...”

Over een verzorgende die zingt: “Weet je hoe het komt: ze heeft een ontroerende stem... dan moeten we maar geen eindliedje meer zingen, want dit is het mooist. Voortaan is ze onze soliste.”

“Ik heb wel geduld, maar geen vrede.”

“Nee, vandaag gaat het wel. Vandaag ben ik probleemloos.”

“Ik kom niet alleen voor mezelf op, maar voor iedereen.”

“Je kan van mijn leven een boek schrijven. Dikker dan de bijbel...”

“Ik *ben* helemaal niks. Zeggen ze. Maar dat is niet zo. Van binnen ben ik mild. Van binnen zit het wel, maar het komt er niet uit. Hoe kan dat nou?”

“De wereld is te groot. Ze *zouden* de zwakke mensen thuis moeten brengen. Maar dat gaat niet. Want daar hebben ze geen tijd voor.”

“Ik meen het diep en echt, ik ben een heel raar mens en ik blijf zo.”

“Ieder kind heeft kattenkwaad in zijn hersens.”

“Wij waren stout, heel stout als kinderen. Wat ze nou doen is heel anders, wij hadden niets anders dan kattenkwaad. Er *wás* niets anders.”

“Als je achterom kijkt in je verleden en het is helemaal niets, dan heb je er ook niets aan.”

“Als je verkering hebt is dat nog het leukste, daarna wordt het eigenlijk te druk.”

“Dan zei de juf: ‘je kunt heel mooi zingen, maar je zit er altijd naast’.”

“Jij kijkt goed, je moet niet streng kijken, je moet leuk kijken.”

“Zing maar, als het niet klinkt, dan loop ik gewoon weg.”

“Ik was gek op mijn vader, ik liep altijd achter hem aan...in zijn voetsporen.”

“Nee, ik heb eigenlijk niet zoveel te vertellen. Want mijn geheugen is barbaars.”

“Alles zit zo diep gegroefd bij mij. Dat vergeet je niet. Ik heb het heerlijk gehad.”

“Om me heen zie ik ook alles en beleef ik ook alles. Alles is voor me.”

“Die kleine dingen? Die doen het hier niet hoor! Ik zie het niet zitten. De meeste denken alleen aan zichzelf.”

“Ik zeg niets, maar ik hoor en zie het allemaal.”

“Ik zeg niet zoveel, maar ik verwerk het wel allemaal.”

“Ik zeg niet zoveel, maar ik sta wel middenin het leven hoor!”

“Ik dacht, dan rek ik mijn nek in een bochtje, om naar achter te kijken. Ik was een wiebelkont in de kerk.”

“Dankbaarheid dat moeten ze hebben en niet vergeten, dan kom ik in opstand.”

“Als we met het busje weggingen dan was dit het laatste lied. ‘Hoezee voor Suriname’. Moest je de gezichten van de kinderen zien: die straalden.”

“We gaan de banaan slachten, de schil gaat er niet vanzelf af.”

“Dan kun je het altijd alle kanten op zingen.”

“Eerst zingen en dan hup gelijk je bed in.”

Extra editie over ‘duimen’ als klein kind.

In één van de groepen vertellen de bewoners over vakantie en uit varen gaan. Iemand vertelt hoe ze als kind met grootvader mee mocht in de roeiboort, waarbij ze heerlijk tegen hem aankroop met haar duim in haar mond. En zo komt het gesprek op duimen. Bijna iedereen heeft als kind wel geduimd.....

“Dan ging ik op mijn duim zuigen als ik rustig wilde worden, dat was heel veilig.”

“En als je sliep vielen ze eruit!”

“We gaan er een potje veiligheid op stellen.”

“Ik duimde altijd. Kwam mijn vader als ik nog niet sliep en trok hij hem eruit. Dan ging hij de deur uit dan deed ik hem er weer in, anders kon ik niet slapen.”

“Mijn moeder haalde hem eruit, dan huilde ik: ‘nou kan ik nooit meer slapen’ en dan hield ik mijn andere hand voor mijn duim zodat ze het niet kon zien en dan snapte ik mijn moeder niet die het toch zag. Stom hè!”

“Alleen in bed om te slapen.”

“Ik was een echt kind: ‘Als ik niet mag duimzuigen ga ik dood’, zei ik. Zo’n kind was ik.”

“Dan zei mijn moeder: ‘Stoppen met duimen!’ Maar dan zei mijn vader: ‘Wat ben je toch hard voor haar.’”

“Duimen vergelijken...hij komt nu helemaal bij!”

“Mijn broers wilden niet dat ik duimde, wat een rotstreek zeiden ze dan: maar dan zei ik: jullie zijn met zijn tweeën en ik alleen...als ik niet duimde dan kon ik niet slapen.”

“Jan deed het met 2 vingers...als mijn man dan zei: ‘leer dat af’, dan zei ik: ‘dat gaat vanzelf over.’”

“Als troost duimen, maar nu doe ik het niet meer.”

“Jeugdzondes.”

“Echt aan luisteren doe ik toch niet, dus je mag best naast me zitten.”

“Wij waren arbeiders maar eigenlijk rijke armen, we hadden een kelder vol met eten.”

“Dat is meer iets huiselijks, je hoort bij die mensen, je moest bidden naar hun zin van pater en zuster, maar het was ook knus en gezellig. Je moet weten wat pater en soeur willen en dat moet je leren.”

“Soeur is iemand, ze laat niet zomaar los. Je moet de diensten leren en alles kennen, alle puntjes op de i.”

“Deze jongen houdt van zingen, Hindoestaans!”

“Mijn moeder zingt het hele ‘looft het heer’ uit het hoofd, maar ik vind het leuk! Ik kan niet zonder. Mijn moeder van zichzelf houdt van zingen en bidden.”

“Je gebruikt je verstand niet bij die liederen, daarom ken je ze niet.”

“Zo’n zwakke spin en toch zo sterk, met 6, 7 poten, god heeft ze allemaal gemaakt op zijn manier.”

Over een lied gemaakt uit woorden van bewoners: “Dat liedje is echt gebeurd!”

“Zeg me nou eens open en eerlijk: wat is er?”

“Ik heb altijd geld genoeg om goed te leven! Maar ik vergeet alles en moet bedelen om geld.”

“Voor oude mensen hadden ze vroeger respect, nu niet meer.”

“Wij waren vroeger ook zo veel gelukkiger. Mensen willen teveel krijgen en daarom doen ze verkeerde dingen... teveel is helemaal niet goed...”

“Dat je een vertrouwelijke band op den duur krijgt. Want deze mevrouw moest toch een moeilijk verhaal vertellen en dat gaat traantjes kosten. Want het is niet altijd ei en koek geweest.”

“Als de mensen maar de baas blijven. Dan spreken de harten op den duur. Menselijkheid, dat is de hoofdtoon.”

“In een vertrouwelijk gesprek met vertrouwelijke en innerlijke verhalen, moet dat kunnen... En er vielen zelfs traantjes, want het is niet altijd lachen en brullen. Het leven is niet alle kanten. En door ziekte... hoe het verstoord kan worden...”

“Het gevoel gaat niet weg, dat blijft. Daar heb ik behoefte aan, blijkbaar...”

“Wat in je jeugd gebeurt, dat neem je mee in je hele leven.”

“Vroeger werd ik niet geknuffeld. En op school ook niet. Want er werd geleerd dat je zelfstandig moest worden.”

“Dat zit er nog gewoon ingebrand. We hebben geen zangstem maar we gaan ermee door.”

“Je moet stoppen, zuur drinken en dan pas weer zingen!”

“Dat heb je wel eens zo: van die opvliegers en zo... maar ik bedoel het niet zoals jij! Ik kijk de hele andere kant ervoor op!”

“Het kan in huis ook aardig broeien hoor. Dan gaat het ook heerlijk te keer.”

“Ik vind het hartstikke fijn, als het tegenvalt laat ik het wel merken.”

“Iedere generatie heeft zijn eigen tranen en moeilijkheden.”

“Het enige wat je in die tijd kreeg was een teddybeer. De mensen waren arm, het was het enige dat er was. Ze waren meestal klein en stevig. Ten eerste waren ze klein behuisd. En je wist: ‘Daar staat de teddybeer.’ Zo’n beer hoorde eigenlijk bij dat gezin. Vooral de meisjes zag je dan met een teddybeer. Dat was toen nog een kostbaar bezit.”

“Dat was een internationaal traditiecadeau.”

“Als zo’n kind naar bed werd gebracht en men wilde dat ze ging slapen, dan stopte men gauw beertjes er bij. Kleine beertjes en niet standaardberen.”

“Thuiskomen is altijd fijn na een vakantie, je eigen familie weer zien.”

“Verwaand zijn: dat is niet aan je gezicht te zien of aan je karakter.”

“Muziek maakt vrolijk.”

“Jij bent mijn doorgeefluikje.”

“Ik blijf lopen. Als je niet meer loopt, dan ben je afgewerkt.”

“Als ze de taal spreken kun je ieder gezin bezoeken.”

“Ha, collega rimpel! Je hoeft geen rimpels te hebben om oud te zijn!”

De ene bewoner over een andere bewoner: “Als je het over een geweldige staat van dienst hebt dan moet je daar aan kloppen.”

“Je moet met je hart zingen, als je er echt van houdt, dan leer je die liedjes ook.”

“Ik kan de 3^e letter tussen de woorden door zingen, dus het is forcerend voor mij.”

“Als de sterren aan de hemel staan, gaan we met zijn allen de lucht in.”

“Het zijn allemaal prinsesjes hier voor mij.”

“Ik heb nog iets in mijn hoofd, maar heb het nog niet gehoord.”

“Ik heb twee dingen in mijn hoofd zitten, die er allebei uit moeten maar dat lukt niet.”

“Ik hou van sommige klassieke muziek, maar in Queen kan ik mijn emoties kwijt.”

“Soeur is weg, maar God geneest alle mensen.”

“In principe is het een club, maar er lopen dingen doorheen.”

“Je zet het er makkelijker op dan dat je het bewaart.”

“Ik hou van Nederlands, maar het was geen voluit Nederlands maar Canadees.”

“Jullie kunnen het nog, wij deden het voor de Amsterdammers op de Geinbrug. Werden er leuke liedjes gezongen om op te dansen.”

“Je mag alles opschrijven, als je de punten en komma's maar niet vergeet.”

“Gaat het langzamer met u? Wat is er met u aan de hand? ”

“Het wordt bijna vloeken hoor!”

“Dat is mooi zo, om zo iets ook te horen van de andere landen.”

“Eigenlijk is er niet veel te beleven in Holland.”

“Je kunt niet uitleggen hoe gezellig het in Suriname is!”

“ ’s Morgens kun je blijven in je bed, zo lang je wilt, net Paramaribo.”

“Ga toch niet op dat ongelukkige krukje zitten! Dan lig je zo in het ziekenhuis!”

“Je gaat vanzelf wel meezingen.”

“Ice cream, you cream, allemaal lekkere ijsjes!”

“Dat leek dichtbij, maar was verder lopen dan je dacht.”

“God blessed me, he plays the instruments and I just sing along and put an extra note in. I went walking and the songs were just rising up in me.”

“Mijn moeder was ellendig bang.”

“Dat kunnen wij ons niet voorstellen, dat moet je zien!”

“Dan zijn wij een nietszeggend landje.”

“Ik wil van mijn geld gelijk naar Suriname.”

“Ik kan je niet uitleggen hoe gezellig het in Suriname is.”

“We kregen bitter weinig, we waren zulke puppies. Je was al blij dat je een kopje koud water kreeg.”

“De groei van kinderen is in de buitenlucht.”

“Meestal de bossen in, plukken van zwarte bessen, rode bessen, paddestoelen en zwemmen. Was werk genoeg voor kinderen, had later toch voordelen.”

“De hitte... in de bossen kwam de hitte vanuit de grond naar boven, zag je gewoon hangen... vonden wij mooi.”

“Dat is mooi zo, om zoiets ook te horen, van de andere landen.”

“Ja, ik was een moederkloek, klinkt gek, maar was wel zo.”

“Het begint allemaal met een zachte ‘g’.”

“Je zet het er makkelijker op dan dat je het bewaart.”

“Zeiden ze: ‘Verdorie meid, ben je daar weer’ ... Dan zei ik: ‘Ik ben geen meid!’”

“Dan zong ik: ik hou van jou, ik hou van jou Klaas Pauw, tegen mijn opa. Mijn moeder zei dan: ‘Dat kan toch niet’. Maar opa zei: ‘Jawel hoor.’”

“Wat heb ik toch veel moeten lijden, maar ook veel gekust.”

“Het komt allemaal naar boven van vroeger.”

“Ik was nooit bang voor de directeur, ik ging gewoon met een rustig hart, het is toch ook gewoon een mens!”

“Ik ben ergens trots dat ik me opgewerkt heb, alleen mijn loon werd niet verhoogd.”

“Daar kun je met blijdschap op terugkijken.”

“Als ik op straat kom, roept de straat tegen mij.”

“Mijn vader zei: ‘Ik wil niet bedonderd worden en zeker niet door mijn eigen kinderen.’”

“Ik ben protestants-katholiek.”

“Ik had van te voren niet gedacht dat ik hier in Zuidoost zo die sfeer vol van geluk zou vinden. Het goede groeit boven het kwade uit. Ja, er is vrede in de dingen.”

“In mijn hoofd weet ik niet meer hoe oud ik ben dat is de Alzheimer.”

“Weet je, ik ben zo blij, het doet geen pijn die ziekte.”

Vraag zuster: “Kun je lezen?” Antwoord bewoner: “Als je het wilt weten: ik had er een negen voor en voor schrijven ook.”

“Zingen, ja dat hoort er gewoon bij. Zo is het toch?!”

“Hij gaat zo langzaam dat de wekker hem niet kan bijhouden.”

Twee dames tegen elkaar: “Wat zitten je haren mooi, je krijgt vast sjans.”
Antwoord: “Dat hoeft niet, ik heb al een lieve man.”

Ene bewoner tegen de andere: “Dag opoe Betje.”

In Artis: “Dat is een mannetje... Oh die geeft geen melk... Geeft hij dan bier? Of limonade?... Zet er dan maar een fles onder.”

“Appelgebak is mijn lievelingsgebak. Ik maakte het nooit want ik had geen oven.”

“Lenie vrolijkt me op. In mijn hoofd ben ik af en toe een tiener dat heb ik aan haar te danken.”

“Er zijn maar twee dingen waar ik van walg: gekookte aal en kokos, voor de rest lust ik alles.”

“Ik zit hier natuurlijk ook aan de startbaan. Daarom heb ik het hier zo naar mijn zin. Ik werkte bij de KLM namelijk.”

“Ik ben naar twee tantes genoemd die onuitstaanbaar waren. De ene was onuitstaanbaar en de ander had godsdienstwaanzin.”

Vraag: “Heeft u nog een wens voor de toekomst?” Antwoord: “Mijn wens is om heel rustig door te leven.”

Vraag: “Bent u gelukkig?” Antwoord: “Ja, ik ben gelukkig, maar soms zou ik het wel een beetje leuker willen hebben.” Vraag: “Wat zou u dan leuker willen hebben?” Antwoord: “Het hele leven.”

Aan tafel gaat het over de multiculturele samenleving. Mevrouw: “Dan hoor je nog eens wat. Als iedereen hetzelfde was, zou ’t wel makkelijker zijn, maar niet gezelliger.”

“Ik ging wel eens op visite op de boerderij, maar ik ben geen boerderijmens. Ik hou wel van dieren, ik praatte tegen de dieren.”

Mevrouw is jarig geweest. Vraag: “Zou u 100 jaar willen worden?” “Moet je daar nou naar verlangen? Dan ben ik er veel te oud voor om dan nog iets te doen. Dan moet er een wonder gebeuren. Maar of dat nou een wonder is of dat het gewoon gebeurt... Of dat nou leuk is... Een wonder is niet altijd leuk.”

“Ik kom bij mezelf en verder kom ik ook niet.”

“Als je in de krant kijkt dan kom het dichterbij.”

“In onze ogen heeft het geen zin, dat vind ik ervan.”

“Ik was zo lang stil, ik dacht, laat ik nu maar weer wat zeggen.”

“In Engels ben ik niet goed dus doe maar Nederlands.”

“Het Wilhelmus komt zo door mijn hoofd schieten.”

“We hebben altijd onze eigen mening gehouden in ons huwelijk, als je dat niet meer hebt dan is de koek op.”

“Ze krijgt de wind in de oren.”

“Je ziet ze lopen maar je weet niet wat er allemaal achter zit.”

“Ik ken hem niet, maar ik vind hem wel mooi.”

Naar de zuster toe knikkend: “Voor haar is het werken, werken, werken.”

“Ik heb niet zo’n goede stem. Maar luisteren is *ook* zingen...!”

“Ik heb mijn engel altijd bij me. Het *is* zo.”

“Iedereen hetzelfde zou erg saai zijn.”

“Als je er niet van houdt, dan moet je er mee ophouden.”

“Ik heb twee zonen. En kleinkinderen. Eén van 16, want ik ben al oud.”

“Zo gezellig met elkaar. Dan smaakt de koffie veel beter.”

“Ik hield ook van gezelligheid. Ik zou het niet leuk vinden als ze allemaal mijn deur voorbij liepen. Ik zou niet in mijn eentje kunnen leven.”

“Als je kijkt, hoef je verder niets te zeggen.”

Over kinderen krijgen: “Een stuk of zes. Ik ben een rustige moeder geweest.”

“Je kunt niet iedereen zijn zin geven. Dan wordt het een warreboel.”

“Alles is niet mogelijk. Bij niemand niet. Dat kan niet bestaan.”

“Met elkaar. Wat de één niet kan, dat kan de ander.”

“Ik kwam overal. Met tram, trein of de bus. Als het geen voldoening geeft, ga je weg.”

“Het doet goed, zo samen zijn.”

“Er zit niet veel meer in mijn hoofd, maar als het komt zit ik er vol van.”

“Kun je lezen? Als je het wilt weten: ik had er een negen voor. En voor schrijven ook.”

“Ik heb vaak zo veel verwarring (wijst op haar hoofd). Dan voel ik een huilbui aankomen. En dan huil ik er één. Niet teveel, want dan houd ik niet meer op.”

“Ze kende d’r kerk en ze kende d’r werk. Ze was echt een kerkmoeder!”

“Mijn ouders hebben me eenvoudig opgebracht. Het gaat niet om mooie kleren.”

“Orde en regelmaat, die stonden bij mijn vader op de voorgrond. Maar die riem, voor die riem van hem waren we bang.”

“Er is zoveel in je leven dat je graag anders had gewild...”

“Het is moeilijk vaak. Kom je iemand tegen, en dan begint de ellende. Of het botst tegen elkaar.”

“Wij sudderen lekker bij elkaar.”

“En je haalt het toch bij de mensen er uit.”

“Je hebt me ontroerd.”

“Dat moet blijven. Je moet het geloven van mijn, dat ik zo jong blijf.”

“Toen ik jarig was, er was niemand. Ik heb geen centjes, ze komen niet. Tot ik het had, ging het hoog en droog. Nu niet meer!”

“We waren te druk. Ik werkte overdag in de winkel en ’s nachts in de verpleging. Niet erg hoor, ik vond het heerlijk.”

“Als er iemand jarig is, ik ga niet hoor, ik ga weg.”

“We konden zo lachen, het was een gouden tijd.”

“Ze heeft een schat van een dochter, die brengt iedere week bloemen mee.”

“Als je ouwe woordjes wil hebben, moet je bij mij zijn. Ik schiet ze zó op!”

“Als het moet is, speel ik, maar ga liever leren.”

“Ik leefde van een gewoon gezin, dus ik had geen speelgoed of dingetjes. Maar buiten spelen!”

“Poppen hadden we, die mijn tante zelf maakte. Afschuwelijk lelijke dingen waren het. Maar wij waren er blij mee.”

“Ik ben nog daar, ver weg.”

“Mijn vader was een hele rustige man. *En* hij wist nergens van.”

“En dan ’s avonds allemaal netjes om de tafel en dan psalmen zingen. En dan las vader uit de bijbel en dan gingen we naar bed.”

“Ja, ik houd van grapjes. Niet iedereen weet dat. Maar het is wel zo.”

“Muziek is toch alles. Ik kreeg er helemaal wat van.”

“Je moet ze in alle talen toespreken.”

“Ja, ik vergeet aldoor. Ik ben nog jong.”

“En als ik het niet leuk vind, houd ik mijn oren dicht.”

“Ik zou het best wel weer willen zien. Dat komt er niet meer van. In *gedachten* moet je het maar doen.”

“Wat er bij mij bovendwarrelt is 1 woordje van 3 letters.”

“Dan ben jij er voor de mensheid. Dan kun je het omkeren, de omgekeerde werking, maar dat werkt wel dubbel!”

“Het was mooi... en ook een beetje verdrietig. Al die oudjes. Ik ben zelf ook oud. Dat trok me aan.”

“Dat is heerlijk toch, in een zwembad.”

“Het was gewoon een rotmeid. En ik was een rotjong.”

“Ik was altijd verwend.”

“Bij ons thuis was er vaak armoede, vanwege al die ziekte.”

“Ik kan niet zover denken.”

“Ik had altijd een nachtopon aan, had ik altijd warme voeten.”

“Als ik zo speel kan niemand mij passeren.”

“Ben net binnen en moet al zingen.”

“Ik ben 81 en kan nog zo zingen, dat maakt me gelukkig.”

“Ik heb nooit gedronken, dan wordt je suf tijdens het zingen.”

“Met zo’n versie heb je ook een rap, kun je bij mijn zoon komen.”

“Als ik speel, speel ik echt. Zonder experts dat zweer ik! Dan kunnen ze komen kijken naar me.”

“Kijk dat ‘goedemorgen’ komt er nou vrolijk uit! Echt, dat meen ik hoor.”

“Weet je, in mijn hoofd ben ik zo jong. Sta ik te dansen en te springen maar mijn lichaam werkt gewoon niet meer mee.”

“Ik kan niet zingen dat is mij altijd afgeleerd.”

“Ik zou niet ophouden met dansen voor een man. Dat doe je of dat doe je niet.”

“Ik heb niet met mijn man gedanst. Die had er geen gevoel voor. Hij probeerde het wel maar het lukte hem niet. En dan sla je ook een flater samen.”

“Walsen was het eerste wat ik heb geleerd van mijn moeder.”

“Accordeon spelen heb ik ook geleerd van mijn moeder.”

“Elke vrijdag dansen we hier nog. Op verschillende manieren.”

“Walsen kan ik niet meer, dan word ik duizelig.”

“Na de oorlog heb ik dansen geleerd, toen was ik 15.”

Vraag: “Hoe gaat het met u?” *Antwoord:* “Het hobbelt wel aan.”

“Dat is een kleine vreemde eend in de bijt! Dat mag ik toch wel zeggen, ik bedoel het niet slecht.”

“Het is door een zonnige mijnheer goed gekeurd!”

“Diepe gesprekken moeten ook. Daar groei je van.”

“Had ik nou een mooie stem, dan had mijn moeder wel geluisterd.”

“Dat heb ik allemaal in de latere sferen in andere huizen geleerd.”

“Ik merk nou pas dat ik echt geremd ben geworden door mijn moeder.”

“Ze zong meer goddelijke liedjes als wereldlijke liedjes.”

“Die liedjes hou je dag en nacht voor eeuwig. Dat zit goed in je hersenen.”

“Moeders kunnen vreemd optreden af en toe.”

“Als iemand zegt dat je gek bent moet je hem altijd gelijk geven. Dan weet de ander dat die fout zit.”

“Vrij katholiek of oud protestant, het bijt elkaar niet.”

“We werden gewoon uitgezocht door een pleeggezin. Als een katje dat wordt uitbested.”

“Ik heb er last van de laatste tijd, dat ik zo terug moet denken aan mijn ouders.”

“Ik heb wat verdriet gehad in mijn leven. Ik heb het allemaal mogen overleven, maar het viel niet mee.”

“Ik was mijn vaders lievelingetje. Ze hadden alleen Ina achter mijn naam gezet. Ik ben naar hem vernoemd.”

“Ik heb mijn bokshandschoentjes aan en de eerste klap is de beste.”

“Als we aan tafel zaten moesten we altijd heel eerbiedig zijn. Niet teveel praten.”

“Matheus, Lucas en Johannes ken ik bijna uit mijn hoofd, ja, de bijbel werd veel voorgelezen.”

“Ik hoopte op een kort verhaal uit de bijbel maar het werd altijd lang.”

“Als we hadden gegeten gingen we psalmen zingen en iedereen moest verplicht mee zingen.”

“Onder de dominee stonden we onder strenge controle.”

“Je aanbidt God. Dat kun je maar op een manier: op je knieën.”

“Ik was lichtzinnig in bidden. Ik was als een vogeltje zei mijn moeder.”

“Ze heeft me eigenlijk, tegen haar wil in, fout opgevoed, door het dwingen van het geloof.”

“Met z’n drieën in bed. Het was een groot bed. Je kon elkaar niet schoppen, want mijn moeder dekte ons in de moltondeken om de beurt.”

“Ik had van die radiodotten vlechten in mijn haar.”

“Ik was de oudste, dus ik moest het voorbeeld zijn.”

“Ze was trouw aan haar Jantje tot nu toe.”

“Ach, zo heeft iedereen wel een verhaal van vroeger.”

“Ga maar zingen anders ga ik huilen. Ik wil zo graag op mezelf zijn.”

“Je hoort mijn hersens kraken. Je hoort het knetteren.”

Over ‘Sari Marijs’: “Dan mag je wel een vliegtuig pakken om je vriendinnetje te zien. Wat je ver haalt is lekker, zei mijn moeder vroeger thuis.”

“Ik heb een melige bui, maar wel vrolijk.”

“Ik moet zo gapen dat mijn gebit er bijna uitvalt.”

Tijdens het pianospelen van een bewoner: “Het is allemaal zelfverzonnen. Laten we maar eens kijken wat er uit komt met die noten op de piano, laat me maar even wat spelen en proberen.”

“Wat bent u groot, ik ben maar een kleintje.”

“I have to sing to keep them in my memory.”

“Je moet verdriet en smacht er gewoon uitjanken.”

“Gek hè, dat het lied zomaar in mijn mond komt.”

“Hij gaf me een compliment over mijn keurige spreekstem. Tjonge toen had ik bijna een feestmust van trots opgedaan.”

“Ik en stiekem... dat haat ik!”

“Zusters heb je altijd nodig.....anders waren er geen broeders ook.”

“Ik zeg voorjaar, u zegt najaar. Ik ga niet knokken met u.”

“Daar was ook een ziekenhuis. Daar is mijn vader nog overleden. Die zusters waren zo bedaan met mijn vader. Ze troostten hem gewoon. Ze zagen dat ie aan het lijden was en ze bleven bij hem zitten.”

“Hij heeft een geheugen als een ijzeren pot. Hij denkt voor twee. Het Julianaziekenhuis kan ik nooit vergeten. Daar zijn de kinderen geboren!”

“Herfst? Ik hou niet van de herfst. Ik heb liever zomer en voorjaar. Als het mooi weer is, is het lekker. Dat de bladeren in de herfst naar beneden vallen is niet erg, dat moet je er bij nemen.”

“Je mag ze niet plagen. Want mensen die plagen werden meteen in de hoek gezet.”

“Wat heb jij toch een lief stemmetje, dan lijkt je toch jaren jonger.”

“Ik luister niet altijd. Er zijn ook andere dingen die ik moet verwerken.”

“Ik kijk vaak in de lucht en alles wat ik zie vind ik mooi!”

“Als een vlinder op je komt zitten, zegt ie even goededag en als ie genoeg van je heeft vliegt ie weer weg.”

“Een vlinder brengt geluk!”

“Ik wil het goed hebben, anders hoeft je het niet te laten zien.”

“Vlinders in mijn buik toen ik 17 was, bij mijn navel voelde ik het.”

“Vlinders in je buik, dat kan toch niet!”

“Ik heb gewoon gemist wat ik had moeten doen. Ik had zangeres moeten worden. Enig is dat.”

“Dat krijg je dan. Je krijgt het tegen of mee.”

“Jullie kunnen ons niet missen. Pas op hoor, want we krijgen verbeelding.”

“Pas op hoor, want ik roei je door de zaal heen. Ja, ik blijf gekheid maken – om er bovenop te blijven.”

“Ik was heel stil en verlegen. En het lijkt wel sinds ik hier ben, dat ik dan expres grappen maak om mezelf er bovenop te houden.”

“Dat minderwaardigheidsgevoel moet weg. Dat wil ik een schop geven.”

“Ik heb maar één opa gehad. Eéntje. Hij was lief. En opoe was nog liever. En ze leven nu niet meer, ze zijn allebei dood.”

“Met mooie kleren, dan ben je d’r.”

“Ik heb een pakje voor mezelf gebreid. Met een rok er bij. Rood. Dat vond mijn moeder zó mooi, dat ik dat gemaakt had. Ja, wat handwerken betreft.....”

“Ja, ik heb in de winkel gestaan. Daar kon je mij niet zo vlug weg krijgen.”

“Vroeger was je toch veel jonger. Wij waren echte kinderen.”

“Ik heb geen zin om zo maar wat te doen voor rommeltjes.”

“De zingende sterretjes. Het is een koor hoor, het koor van Eben Haëzer. (...) Het stokkende koor.”

“Roosjes bloeien niet op de heide. Tenminste, ik heb het nooit gezien, wel kleintjes: heidebloemetjes.”

“Bij ons achter groeiden pinksterbloemetjes. Paarse bloemen op een hoog stokje.”

“We moeten eigenlijk zingen: ‘De héi bloeit op de heide.’”

“Ik had eerst een bril met twee glazen, hij heeft er nu maar een en mijn oren doen het ook niet meer.”

“Is dat bij iedereen, dat het in je hersens gegriefd staat?”

“Ik zit naast mijn liefste hoogste sopraantje.”

“Ben jij uitgesproken links?”

“Mijn moeder spaarde kwartjes, maar we wisten nooit waar ze waren, we hebben een keer een hele dag naar de kwartjes gezocht.”

“Zondagse schoenen! Als ze niet goed meer waren gingen ze naar mijn zus die jonger was en dan kreeg ik weer nieuwe. Net zolang tot mijn vader niet meer de zolen kon maken, want hij had een eigen schoenenleest. Als het niet meer kon dan gingen ze de vodden in!”

“De schoenmaker was veel te duur. Dan was je op je achterhoofd gevallen.”

“Speciale kerkkleding, je had een speciaal kerkpak. Nadat je thuis komt meteen opvouwen en in de kast leggen en je alledaagse kleding aan. Maandag werd het nagekeken, nageborsteld en weer in de kast. Mannen en vrouwen gingen netjes.”

“Een keer per week in bad. In de tobbe. Een grote tobbe daar werd je in gezet als je groter werd dan werd je opgerold. Want je paste er dan niet meer in. Je was er niet dol op maar het moest.”

“De jongen moest dan boven blijven, we gingen een voor een in bad. Moeder had haar werkgoed aan. Als laatste mijn broer. We deden wel eens een gluurtje, maar dan riep mijn broer en dan kregen we een draai om onze oren. Vader werd geweerd, die mocht de tobbe neerzetten en dan wegwezen.”

“Ik ben trots op Suriname. Ik zeg het. Ik meen het. Het is zo.”

Sinterklaas is weer in het land. En dus praten en zingen we in de ontmoetingsgroepen over Sint en Piet. Dat roept bij de bewoners veel herinneringen op. Grappige, vrolijke, maar ook ontroerende herinneringen. Zoals één van hen het verwoordt: “Als je er zo met elkaar over praat, komt het allemaal weer boven. Leuk is dat!”

“Naar de optocht kijken, dan moest je wel heel braaf zijn geweest.”

“Ik zat op de schouders van mijn vader.”

“Ik heb het met de kinderen meegemaakt en dan zwaaide ik net zo hard als de kinderen!”

Pepernoten in Suriname: “We kregen handenvol van de Chinese winkels. Alle Chinese winkels hadden veel pepernoten.”

“Ik strooide wel, ik was al op dreef, ik had het al meer gedaan.”

“Ik krijg een herinnering boven. Dan zie ik me weer in de huiskamer staan, ik was een jaar of zeven. Mochten we ons schoentje neer zetten bij de haard. Mijn vader was groot, een lange man. Tilde hij me zo op zijn arm. Zat ik zo bij hem op zijn arm en sloeg ik mijn armen om hem heen, zo...”

“Mijn schoonmoeder die was helemaal bezeten van die ouwe sok. Ze ging er echt in op. Vooral als je kinderen had, van negen en zes, dan was Sinterklaas nummer één.”

“Schoen zetten bij de kachel en denken dat de pieten over het dak lopen.”

“Ik weet niet wat ik had, maar ik had altijd wel wat in mijn schoen.”

“Sinterklaas: je ging er gewoon in op. Ze maken zich druk. Ik was niet bang. Als kind hadden wij Sinterklaas ook opgetild.”

“Stomme Sint, dat mag je hier niet zeggen!”

“Heb jij dan het paard zien staan?”

“Ik kwam uit Duitsland naar Nederland: ik zag die man en vertrouwde hem niet met die mantel om.”

“Ik heb er niets mee, vind je dat gek? Het ging vroeger thuis uit een heel klein beursje.”

“Mijn vader had een tante, die was niet getrouwd. En op iedere Sinterklaasavond werd er gebeld en dan legde ze een cadeautje op de trap.”

“Vader speelde zelf voor Sinterklaas bij zijn broers en zussen, hij kwam uit een groot gezin, hij was er ook de man voor.”

“Op Sinterklaasavond werd het openbare vervoer om 8 uur gestopt.”

“Het krijgt iets meer waarde als je er lang voor spaart.”

“Cadeautjes uitzoeken en bedenken, dat was voor mij iets nieuws. Dat deed ik met overgave.”

“Als je een stuiver kreeg kon je er een chocoladeletter voor kopen.”

“Met Sinterklaasavond kwam mijn vader vroeger thuis.”

“Speculaaskoekjes die vers waren, die waren het lekkerst, die bracht mijn vader mee.”

“Een ‘Droste’ letter was het lekkerste, maar die kreeg je meestal niet, je wist als kind ook niet dat die bestond.”

“We hadden altijd een heerlijk Sint Niklaas feest, daar heeft mijn moeder voor gezorgd.”

“Lekker cadeautjes! Vader haalde een jute zak bij de boer en stopte die vol met cadeautjes.”

“Mijn moeder had grote speculaaspoppen voor ons! Ik weet niet waar ze die vandaan haalde in de oorlog, maar er was altijd iets.”

“Ik ben ook Zwarte Piet geweest. Ik vond het leuk. Mijn man ook. Mijn man heeft hier een pukkel. Zei m’n neefje: ‘Hij heeft net zo’n pukkel als oom Piet.’”

“’s Avonds je schoen neerzetten en ’s morgens stond het klaar, je ging niet te vroeg uit bed, daar zorgden ze wel voor... je zette hem neer om er wat in te krijgen.”

“Bij mij zat er vaak niets in, het was bijzonder als er wel iets in zat.”

“Een enige tijd voor de kinderen en spannend ook.”

“Pepernoten: ja, dat was altijd de primeur, een handje vol kreeg je. Die kreeg ik ook wel van mijn moeder.”

“Dagen tevoren beginnen we al te zingen.”

“Ik hou niet zo van Sinterklaas liedjes.”

“Ik zing het met de children in Dutch, sometimes.”

“Ik lijk zelf Sinterklaas wel nu ik de deur uit loop.”

“Dat was meestal een heel klein pakje. En daar zat een chocoladereep in. Een klein pakje. Want mijn vader had in die tijd geen werk.”

Over de Pieten: “Dat waren gewoon hulpjes van Sinterklaas, daar hoefde je niet bang voor te zijn.”

“Wij besloten onderling: één werd Pieterbaas, één werd Sinterklaas.”

“Ik zag hem wel ‘ns langsrijden, ik zat dan in de voorkamer, was hij ergens geweest natuurlijk.”

“Ik dacht dat die Sinterklaas weer weg was!”

“Sinterklaas, hij is een mooie man!”

“Maar Sint komt ook speciaal bij de arme kinderen.”

“We waren ook sneller tevreden, als je dan je snoepgoed kreeg.”

“De kinderen waren zelf ook zuiniger.”

“De rijken woonden ergens anders, dat merkte je niet.”

“De hoofdschotel was eigenlijk banket, een staafje banket, dat was geweldig.”

“Ze waren fijnproeverig vroeger, ze sorteerde beter.”

“De Sint kon de trap niet op met zijn staf, de trap was zo smal en kronkelig dat dan de staf bleef steken dus die bleef beneden!”

“De hele week, de mensen werden verwend, per persoon kreeg je een cadeautje, van het ziekenhuis. Als de familie kwam, dan kreeg de een meer dan de ander, dat was wel eens zielig opwekking vond ik.”

“Het geld moest echt bij elkaar verzameld worden.”

“De mensen deden ook hun best om het gezellig te houden, met bescheiden middelen wisten de mensen het gezellig te maken.”

“Elk jaar kwam Sint op school. Ze wisten dat ik het leuk vond dus ze sjorden me altijd mee. Maar je mocht niet ondeugend zijn hoor!”

“Sint zat altijd op zijn paard.”

“Een van de leraren was Sint. Een leerling was piet. Als er een standje verdiend was dan zei hij dat, dat was pret.”

“Dan keek je in je handen: fondant, pepernoten. Hoeveel had je er, tjonge wat een feest.”

“Het lijkt wel of het tegenwoordig allemaal duur moet zijn.”

“Een paar pepernoten in je hand, daar was je al blij mee.”

“Al was het gezin nog zo groot, de schoen werd gezet. Er kwam dan wel een kruimeltje in.”

“Bij de zijstraat van de Lindegracht kon ik de optocht al bijna zien.”

“Het is normaal om iets in je schoen te doen voor het paard.”

“Als je uit je bed kwam dan ging je als eerste kijken in je schoen. Het was niet iedere morgen raak hoor.”

“Het ‘Patronaat’ vierde het feest in de sfeer van de katholieke kerk. De jongens die studeerden hielpen allemaal mee. Dan was er een leuk spel of zo... zie je, dat vergeet je niet.”

“Van ‘der Emde’ had het speelgoed van het jaar, een elektrische trein die in de etalage rondreed.”

“Er werd bij ons thuis nog lang Sint gevierd, ook door degene die er niet in geloofden.”

“Het werd niet ingepakt in een mooi papiertje, dat was te duur, het ging in een krant, maar je was blij met wat erin zat.”

“Mijn vader kon alles maken, die wist het wel te versieren.”

“Gezinnen van 11 of 12 kinderen, dat waren grote gezinnen, maar iedereen kreeg wat.”

“Cadeautjes met surprises en gedichten.”

“Ik kwam uit Hongarije, maakte zelf gedichten en vond het leuk om te doen, dat was moeilijk in het Nederlands maar ik moest het doen.”

“De gedichten schudde mijn vader uit zijn mouw.”

“Je zorgde dat niemand werd overgeslagen.”

De kinderen in het ziekenhuis kregen allemaal een cadeau, er werd dan: ‘van Sinterklaas’ op geschreven.”

“Ik ga met Sinterklaas mee. Dan kom ik ook eens in het buitenland! Krijg ik ook nog korting van de KLM.”

“Ik moest altijd meezingen voor dat Sinterklaasachtige gedoe. Ik leek ook op Sint maar ik was een beetje klein. Ik mocht als Sint zingen maar dat deed ik niet zo vaak.”

“Tralalie, tralala... dat is toch een andere tekst hoor!”

“Ik zing altijd heel bescheiden... ik kan namelijk niet zingen.”

“Er was ruzie tussen de scholen wat nou het goede lied was... dat was wel eens verschillend op de scholen.”

“Mijn broer en ik zingen allebei een andere tekst hoor!”

“Alleen bij de wilde liedjes dansen we.”

“Sint? Je moet er toch wat van maken.”

“Ik keek en hij was er meteen.”

Over een cadeautje dat wordt gegeven: “Het was van jou en is nu van mij.”

“Ergens achter in de hersenen blijft het toch nog zitten. Ik heb het dit jaar niet kunnen inkijken maar Ik zing zo mee.”

Vraag van Sint: “Heb je nog wensen?” Bewoner: “Ja veel liefde!”

Met het krijgen van de cadeaus: “Wat wilt u zeggen met deze cadeaus?”

“Ik heb hartkloppingen, ik vind het nog steeds spannend! Wat is dit leuk!
Toen was ze een kleine meid en vond ze het leuk, nu is ze een volwassen dame en nog steeds is het leuk!”

“Kijk Sint duikt achter de schermen.”

“Dag Sint hoe was uw reis?”

“Daar word ik ook verdrietig van: Sint, dat brengt herinneringen naar boven. We hadden geen geld voor cadeaus.”

“Sinterklaas is afgevallen en niet aangekomen!”

“Sinterklaasmuziek: daar kun je op dansen.”

“Geef even aan wanneer je komt Sinterklaas, dan kunnen mijn broers ook langskomen!”

“De kinderen van me houden van Sinterklaas.”

“Het was duur. Ik had vijf zoons, vier dochters.”

“Ja, mijn moeder zorgde goed. Mijn broertjes en ik kregen altijd cadeautjes. Vijf jongens, vijf cadeautjes. Ik kreeg een pop. Ik was jonger. Ik was de laatste.”

“We zijn geen rijke mensen. Maar we tonen dat we *wat* voor onze kinderen doen.”

“De dag wanneer Sinterklaas komt, dan moet ik er bij zijn. Wanneer die Sinterklaasdag aangekomen is...”

“Van pepernoten kregen we heel veel. We waren arm. We krijgen niks. Maar alles hebben we gegeten.”

Kerst op komst. Bewoners hebben het er soms knap moeilijk mee. Want wat kunnen juist in de decembermaand verdriet en verlies extra schrijven. Maar bijna iedereen zingt de oude, bekende kerstliederen mee. En al zingend en pratend over kerst komen hartverwarmende herinneringen naar boven. Over het licht dat schijnt in de smalste straatjes en de armste hoekjes. Dat troostende, koesterende licht van kerst.....

“Waar je maar liep straalde licht naar buiten en zag je lichtjes branden. Er was een bepaalde sfeer, overal zag je rust en tevredenheid.”

“Het kerststalletje, daar begon het mee.”

“Kerst is al binnen hier!”

“Kerst... de sfeer was zo leuk!”

“Zo heeft iedereen zijn eigen sfeer.”

“Met Kerst kregen we uit de kerk krentenbrood, gingen we om 7 uur naar bed... gingen we 2 keer per dag naar de kerk.”

“Met een kerstboom met echte kaarsjes en we versierden hem met moeder samen en ik gaf de ballen aan.”

“Wij waren meer van de kerstman, de Weihnachtsman, die zag er bijna hetzelfde uit als de Sint, maar die was vreemd, die had een hoge hoed en staf.”

“Het was mooi, de kerstboom... die glinsterde helemaal... elke morgen bij het zingen.”

“Ik mocht één nieuwe bal kopen bij de HEMA, daar was het goedkoop en er was een grote verscheidenheid.”

“Je moet het niet te grootst voorstellen! De mensen waren klein en smal behuisd. Wij woonden in een halve woning, het was een boompje! Het nam toch ruimte in, je had maar 1 kamer, in de keuken gebeurde alles. En erachter waren de bedstede, we sliepen in alkoven.”

“Je had het niet zo rijk, maar wel zo gezellig.”

“Zat moeder te wachten tot vader thuis kwam, als het hoogtepunt van de dag nam hij een kerstkrans mee!”

“Vooral in die kleine straatjes: het leven borrelde gewoon omhoog!”

“Een mooi verhaal, kon je je niet voorstellen, bijna onnatuurlijk dat zoiets gebeurd is. Maar je vader en moeder bevestigden dat, die vertelden hetzelfde verhaal.”

“Het was een drukke tijd geweest, daarna een zaligheid van rust.”

“December een gezellige feestmaand? Het is ook veel poetsen!”

“Vader had een kleine $\frac{3}{4}$ boom opgetuigd en dan gingen we naar de kinderkerk met mijn moeder.”

“Zaten we te zingen met elkaar, kwamen opoe en opa ook nog als ze met hun schip bij ons lagen naar ons toe!”

“‘Stille nacht, heilige nacht’, dat schoot me zo in mijn gedachten!”

“Ik ging nooit naar de kerk, we hadden wel een boom.”

“Dan kwam je op school en dan stond er een hele grote boom, die werd door de hoofdmeester opgetuigd.”

“Het was een mooie tijd... de boom versierd, niet te groot ook niet te zeggen klein, dan gingen we afwassen en zong mijn moeder het hoogste lied, we hadden geen kerststal.”

“Je had de kindermis, de vroege mis en de echte, plechtige hoogmis.”

“Dan was het kerst en kwam pater en soeur ons halen.”

Over ‘stille nacht, heilige nacht’: “Mijn God is, was gek op dat lied.”

“Iedereen moet zingen! Thuis... mijn vader stond voor ons met een kleine stafje... iedereen goed mond open maken hoor... is geen tijd om zomaar te kijken... het is Gods werk.”

“Eten ze in Nederland een kalkoen met de kerst? Wij in Suriname hebben weer andere gerechten.”

“Met kerst komen families eten. Toen waren we nog in huis. Mijn moeder kookte voor iedereen.”

“We kregen ook cadeautjes met kerst. Wat je nodig hebt, dat krijg je. Maar als je onderbroekjes nodig had, kreeg je onderbroekjes.”

“Als je geluk hebt, dan heb je sneeuw.”

“Met kerst kreeg ik nieuwe schoenen. ‘Pappa, heb ik ze nodig?’ ‘Je hebt ze nodig’. Als ik naar de kerk moest, moest ik ze aan. ‘Wanneer de kerkdag komt, dan haal ik ze voor je uit de kast.’”

“Of het goed is met je vader en moeder, dat is belangrijk met de feestdagen, anders is het niets!”

“Dat voel je van binnen, samen is het mooi hoor!”

“Kerstfeest is een beetje gelovig feest.”

“Het mooiste feest van het jaar.”

“Deze maand is rommelig, iedereen is in beroering.”

“De oma's moesten thuis blijven. Die dekten de tafel. Alle oma's waren thuis. Dat maakte het apart.”

“Er waren er, die kwamen stralend de straat op, dat straalde van hun uit in de kamers.”

“De warmte straalt er nóg van uit, met kerstfeest is ieders huis warm.”

“En dan was het kerst, was het rustig overal en dan drong het overal door.”

“Ik geloof, met het zingen van die kerstliedjes, dan krijgt iedereen een beetje kippenvel.”

“Dan ben je een goed mens voor de naastenliefde.”

“Dan is er dankbaarheid geboren.”

“Fantastisch was het! Als ik eraan denk dan word ik er koud van, zo mooi was het, kun je aan terug denken.”

“Je had de kindermis, de vroege mis en de echte, plechtige hoogmis.”

“Kerstboom? Er was weinig geld en als er geld was moest er gegeten worden.”

“Ik vind het een prachtige tijd! Omdat Jezus is geboren op de 1^e plaats, maar als kind ben je zo dol op die kerstboom!”

“Alle Surinamers geloven in wonderen... ik heb een wonder zusje gekregen op kerst... ik was 16 jaar toen mijn moeder haar kreeg... en ook nog een op Sint... mijn moeder had 8 kinderen!”

“Jozef en Maria, daar moet je zuinig op zijn.”

“‘We gaan naar Zandvoort’, kun je zelfs met kerst wel zingen.”

“Een goed Christen is niet hatelijk, daar ben ik mee opgevoed.”

“Iedereen hoorde niet bij iedereen van een andere kerk, nu is het anders allemaal.”

“It’s nice to be peaceful.”

“De muziek wordt naar je oren gebracht. Er komt een hoop kijken bij muziek. Je bent er gevoelig voor.”

“Voor de warme maaltijd ben ik wel te vinden. De rekening komt van thuis, die komt niet op je bord. Alleen je maaltijd komt op je bord.”

“Daar genoot ik echt van... meezingen natuurlijk, niet persoonlijk, altijd samen! Dat was het mooist.”

Over de kerstwekzang:

“Je komt meteen in kerststemming. Ik dacht: ‘staat de radio aan’? Het klonk zuiver.”

“Het greep me erg aan, dat komt omdat ik helemaal alleen ben, dan komt de kerst en dan mis je dat gewoon.”

Goede voornemens voor het nieuwe jaar? We vroegen het de bewoners!

“Ik heb geen goede voornemens, ik voel me helemaal goed.”

“Ik weet niet wat ik moet verwachten van het nieuwe jaar.”

“Ik zou willen wensen dat we allemaal geluk in ons leven hebben, waar we recht op hebben en geloven in god en barmhartigheid. Maar recht is moeilijk, daar heb je mensenkennis voor nodig.”

“Ik pieker veel. Ik hoop dat er niets meer van mijn kamer verdwijnt. De boeven hebben geen adres achtergelaten.”

“Soms kan ik niet uit mijn woorden komen, ik hoop dat het beter zal gaan.”

“Ik hoop dat alle mensen op de wereld in gebed gaan en geen duivelse dingen doen.”

“Ik hoef niet meer te stoppen met roken, ik ben in één keer gestopt.”

“Ik wilde een keer stoer doen, toen ging ik stiekem roken, ik begon te hoesten, vreselijk!”

“Wij vieren het nieuwe jaar met vuurwerk en oliebollen.” “Toen ik nog jong was, mocht ik nog geen champagne.”

“In Indonesië werd het nieuwe jaar gevierd met heel veel vuurwerk en lekker eten. Er werd bij ons in het gezin niet gedronken, want mijn schoonvader was dominee. We moesten altijd maar bidden, bidden, bidden.”

“Dat we hopen dat we allemaal een schat van een man hebben, daar kun je op steunen en daar heb je wat aan.”

“Fijn dat u naast me zit, zijn we samen blij.”

“Show interest in something you want to learn and you will learn it fast.”

“De dag is te lang. Te lang en te saai. Dat is niet goed voor mij.”

“Ik ben wel eens bang, dat ik zo alleen ben, en dan ben ik niet lekker. Maar ik ben een tevreden mens met wat ik heb. Ik denk wel eens: ‘ik zou dit of dat willen’, maar ik ben tevreden met wat ik heb, ik heb het goed. Je krijgt ook wel eens een moeilijkheidje, dat ontloop je niet.”

“Het kost niets om vriendelijk te zijn en iemand te helpen. Al is het nog zo’n kleinigheid, ’t wordt altijd gewaardeerd. Er zijn ook een heleboel nare mensen, die niets voor elkaar over hebben. Daar begrijp ik helemaal niets van. Je moet je verstand gebruiken, dat beetje dat je hebt, moet je gebruiken.”

“Muziek maken kun je toch geen werk noemen.”

“Zijn wel leuke liedjes maar zo afgezaagd.”

“Ik ben beter gaan zingen naarmate ik ouder werd.”

“Vreemd hè. De wijs onthoud je maar de woorden raak je kwijt.”

“Het smaakt je goed hè! Het glijdt erin.”

“Het is geen jongen en geen meisje, het is droomland.”

“Je krijgt niet vaak een pluimpje hè. Dan heb je het zeker nodig! Dat helpt ook als je het moeilijk hebt.”

“Soms ben je niet zo slim als je gedacht had. Er is één ding tegen dan: bidden om kracht. Of zingen, dat helpt ook.”

“Goed luisteren naar anderen is belangrijk.”

De dood is vaak te gast in onze huizen. Bewoners kunnen erg met de dood bezig zijn en willen er dan graag over praten en gevoelens uitwisselen. In de ontmoetingsgroepen zien we hoe deze gesprekjes helpen om onrust om te buigen naar rust en de angst uit de huiskamer weg te jagen..... Dit is wat bewoners zo al te zeggen hebben over dood gaan:

“Dat ik dan helemaal koud word, vind ik gek.”

“Als ik heel erg pijn heb, vind ik het niet zo erg om dood te gaan.”

“We gaan allemaal eigenlijk dood.”

“Raar idee eigenlijk, dat je dan je familie achterlaat.”

“In Suriname blijven de mensen zingen tot de volgende ochtend.”

“Ik heb wel geleerd, maar niet veel (*ze bedoelt niet veel opleiding*). Je leert van het leven, dat gaat vanzelf. Je moet wel meewerken, want als je jezelf tegenwerkt, dan gaat 't nooit goed. Je neemt het je wel voor: ‘ik zou dit of dat anders doen’, maar dan gebeurt het niet. Ik was wel eens verdrietig, dat is iedereen wel eens op zijn tijd. Ik liep niet over van de narigheid. Ik nam het niet hoog op, dan gaat het makkelijker. Als er iemand overleed, dan had ik het er wel moeilijk mee, je wil niemand kwijt, dan kijken we wat er we er aan kunnen doen. Als ik er zelf niet meer ben, dat lijkt me heel naar, dat je dan alleen bent, dat valt niet mee, daar zie ik tegenop.”

“Maar in een volgend leven, dan zullen jullie anders tegen goed tegenover elkaar staan.”

“Voor de mensen die dood zijn is er niet veel aan, je ziet nooit dat ze kijken.”

“Als je realistisch wilt zijn, moet je dat er niet bij verzinnen.”

“De hemel is een heilige plaats voor Gods kinderen. God vertelt jou wat het goede is in je slaap. De ware is al onderweg naar waar hij moet zijn. God laat ons niet los.”

“De hemel is net zoals wij hier zitten, zo is de hemel. Ik zou graag in de hemel mijn grootmoeder zien. Ik zou zeggen: ‘Dag oma’. Ik wens dat ze bij ons blijft.”

“Dat is een verlanging in haar, dat ze haar grootmoeder weer zal zien.”

“Of er een hemel is? Ik denk niets.”

“Ik ben niet gelovig. Als je goed leeft en als je goed voor anderen zorgt dan is het goed, dan hoef je niet te geloven. Iets voor een ander doen, daar word je niet minder van. Ik hoef zondags niet in de kerk te zitten. Iedereen moet het voor zich weten. Ik ga van dat standpunt uit.”

Over een zeer jong overleden kind: “Daar bestaat geen troost voor. Dat kind is nooit te vervangen. Dat blijf je altijd voelen. Niets gaat dat verdriet weg nemen.”

“Ik heb mijn man naar de zee gebracht. In de diepzee, daar ben je dicht bij God. Daar leven vissen, die komen nooit boven.”

“Mijn man is dood en dat wil ik ook graag.”

Ouderdom: een telkens terugkerend thema in de gesprekken met de bewoners. De ouderdom lijkt vaak alles te dicteren en betekent voor velen van hen immers verlies op alle terreinen van het leven. Maar soms ervaren bewoners ook de winst..... De bewoners zelf aan het woord: over oud worden.

“Als je de hele tijd denkt, ik word oud, ik word oud, dan word je niet goed.”

“Ik heb er geen erg in dat ik oud word.”

“Als je naar de slechte kant kijkt, is het moeilijk. Ik kijk altijd naar de goede kant.”

“Als je veel voor anderen hebt gedaan, dan is ouder worden niet erg. Je krijgt er liefde voor terug.”

“Ouder worden is het mooist van het leven.”

“Ouderdom. Het woord zegt het al!”

“Ouderdom is niet leuk, je verliest iedereen om je heen, je familie, je vrienden, je wordt eenzaam.”

“Ik had altijd de leiding. Nu word ik verzorgd. Dat vind ik het ergste wat er is.”

“Het slijt op je lichaam.”

“Oud *worden* gaat vanzelf. Maar oud *zijn*, dat valt niet mee.”

“Mijn lichaam is ouder dan andere mensen maar wel soepel!”

“Ik hou erg van mijn rust. Al die jaren tellen mee, of je ze hebben wil of niet, ’t gaat vanzelf als je maar opschiet. Ik heb ook wel eens geen zin, maar je moet het toch doen. Ik ben geen naar mens, vind ik. Maar je hebt altijd wel een dag dat je ’t wat minder hebt, maar ik heb over ’t algemeen wel een goed humeur.”

Vraag: “Wilt u oud worden?” Antwoord: “Als het goed gaat, waarom niet. Anders liever niet. Als je hersens niet meer werken dan niet want dat is ook een ding.”

“Als moeder zijnde maak je je druk over je kinderen en als ze dan groter zijn, zeggen ze: dat hebben we toch van jou geleerd?! Je leert je kinderen hoe ze leven moeten en dan geven ze het door aan hun kinderen. Ik geef nog steeds door.”

“De gedachten zijn vrij, maar hoesten is ook vrij.”

“Ik zong alleen maar c’s, de anderen zongen andere noten maar het klonk toch mooi met elkaar.”

“Alleen de oude liedjes mochten we zingen.”

“Ik ben er nog niet. Ik ben nog ver weg.”

“Altijd opgewekt, dat zit er in, je humeur stelt dat voor...”

“We werden zorgend geboren...”

“Ik kan het zo prachtig uitdrukken, het ligt altijd zo op mijn lippen en is eruit voor ik het weet!”

“Ik ben er niet bewust van dat ik zing, zoals ik het bewust ben.”

“Het is hier o zo lieflijk, daar moet ik zo om lachen, dat is heerlijk dat dat nog kan.”

“Het gaat niet vanzelf, maar het komt wel naar boven.”

“We doen er nog een, wie weet komen we een gouden oude tegen.”

“Neeeee, is ze daar weer met haar gitaar.”

“Moeten we dan ‘u’ zeggen als je geslaagd bent?”

“Mijn vader was mijn alles. Mijn moeder was anders, die zei; schiet op meid, je moet nog door het leven heen!”

“Ik was altijd op straat, ik was een straatmeid.”

“It was always warm, het was altijd plezier, dan kwam er regen en dan waren we blij met regen op de huid. Je wou de regen wel pakken!”

“Na de kerk gingen we een uur psalmen zingen, daarna gingen we weer naar de kerk.”

“Mijn moeder ging naar de kerk met een mooie kap op, daarna ging hij thuis af en deed ze haar tuk muts en bloedkralen af, zo ging het elke zondag.”

“Een tante werkte op de vlechtschool, die maakte tevoren zondagse kleren voor ons allemaal, als er iemand geboren werd, maakte zij een speciale hoed.”

“Op zondag je mooie zondagse jurk met schoenen en sokjes, dat kon je aan ieder kind zien.”

“Als je zondagmiddag buiten ging spelen gingen je weekse kleding weer aan.”

“Je moet even goed doordenken, dan komt er weer wat boven vliegen.”

“Ik zat op de school met de bijbel, daar begon je mee, verbeeld je dat de bijbel zou bijten!”

“Ik heb wel eens in de hoek gestaan, met een hoed met ezel erop, met je handen op je hoofd!”

“Of een knippie gehad op je arm, niet zomaar een knippie, maar ze draaide goed door.”

“Je kon meestal beter een meester hebben dan de juf, de juf hebben we uitgeschakeld. Ze zal wel dood zijn, maar ik herinner me haar wel, heb nog een hekel aan haar, juffrouw Wandel!”

“Liefde en trouw is het belangrijkste. Tegenwoordig is de liefde veranderd, niet meer zo trouw als toen.”

“Als er geen liefde is, kan je geen goed doen.”

“Vlinders in je buik. Dat geeft zo’n zonnig gevoel.”

“Ze komt op hetzelfde doel af als jij, dan is er een grote toekomst.”

“Je voelt het vanzelf de aantrekking.”

“Dan voel je gras van binnen, dan ga je bibberen van binnen. Zeker als je iemand zeker lang niet hebt gezien.”

“Je eigen armen zijn niet lang genoeg om jezelf te omarmen, daar heb je een ander voor nodig.”

“En dan liep je zo naar elkaar toe en dan was het (*maakt een gebaar van de armen om elkaar heen slaan en elkaar een kus geven*) PLOK.”

“We waren alle twee verliefd. We waren extreem verliefde mensen.”

“Come on little tigger.”

“Er zijn allerlei manieren om het uit te drukken.”

“Hartkloppingen.”

“Iedereen krijgt die hartkloppingen, is in de mode, gaat het kloppen van binnen.”

“Belangrijk in een vriendschap is: liefde, liefde, liefde.”

“Wat een lief stemmetje, daar zou je verliefd op worden als je een jongen was.”

“Negentien was ik, nog een kind. Als je met twintig niet getrouwd was, dan deugde er niets niet, dachten ze.”

“...Ach... je moet het alleen even omdraaien en dan komt het weer.”

Tijdens het pianospelen: “Het is elke keer weer een verrassing wat er uit mijn vingers komt.”

“Zo! Dacht ik dat er nog wat uit kwam.”

“Het leukste vond ik het opruimen!”

“We hadden altijd afleiding. Ik zeg altijd zo: ‘een dorpsmens is beter dan een stadsmens’.”

“Soms zijn mensen aardig, soms onaardig. Ik bleef normaal. Ik liet ze maar zeuren. Ik deed gewoon mijn werk, dat moet.”

“Uitspelen dat zit niet in mijn lijstje.”

“Als je ongelijk treft met de verzorging met jou, vind ik dat je het rustig uit moet spreken.”

“Ik had last van de strenge opvoeding van mijn ouders. Het was zo streng. Ik deed het anders.”

“Wat ik zeg, zal gebeuren. En daarmee af. En geen ja en geen nee. Met de mattenklopper. Die hing aan de achterdeur. We zijn met z’n zessen.”

“Ik kan het zo prachtig uitdrukken, het ligt altijd zo op mijn lippen en is eruit voor ik het weet!”

“Ik kwam uit een groot gezin, maar het was altijd leuk. Wel streng hoor! Orde en regel was er in.”

Over mannen: “Zij leven gewoon door het leven heen, wij maken de zenuwen....”

“Ik denk met liefde aan haar. Ze was nooit ziek en altijd aan het schrobben en boenen om alles schoon te maken.”

“Ik denk nog dikwijls aan haar terug. Ze was zo zorgzaam!”

“Links was de christelijke school, de andere was de anderen, het was een verdeelde school.”

“Christelijk of openbaar maakte niet uit, je speelde met elkaar. Je bent gelijk!”

“Meesters waren figuren voor ons. Je deed precies was ze zeiden.”

“We waren gewoon een familie.”

“Niemand had de leiding, iedereen zorgde voor elkaar.”

“Bij elkaar blijven. Heb je dat niet meer, krijg je schop onder je kont.”

“Ik zorgde voor een ziek meisje.”

“Je denkt toch hoofdzakelijk aan je vader en moeder hoe goed ze voor je waren. Je had respect voor je vader en moeder.”

“Wie zijn best had gedaan die week mocht de hele week de bijbel voorlezen.”

“We gingen samen ontzettend vriendelijk naar school.”

“Geen vechten maar stoeien.”

“Het is een chaos in dat lied, dat komt door het boek.”

“ ‘Drie schuintamboers’, jaren gezongen, één keer per maand. Samen met een groep kinderen en dit kwam er altijd uit.”

“Ze gaan steeds met zijn tweeën die kamer in, wat doen ze daar?”

“Vies hoor! Ben aan het rochelen ...”

“Ik ben lachend aan het huilen.”

“Het is met het leven zo: soms heb je een dag met hobbels.”

“Ik hoop dat als het zover is, Onze Lieve Heer mij zo bij een plukje haar pakt en omhoogtrekt om bij hem te komen.”

“Soms zijn ze onbeschoft hier. Dat pák ik niet.”

“Alle kerken zijn kerken, het maakt niet uit waar ik bid.”

“De ware liefde is god. Als je wilt kan ik een brief naar hem sturen.”

“Zelfs mijn kinderen heb ik met God gekregen, niet met mijn man.”

“Ik mocht met mijn neef naar mijn eerste film, dat was met Shirley Temple. Eén van de eerste populaire vrouwen in de film, we stonden in de rij om haar te kunnen zien. Ik zie me nog met een van mijn neefjes in de rij staan en o, voor je een kaartje had!”

“Leuk hè, om eraan terug te denken.”

“En jij komt ook maar zomaar weer eens binnen stappen.”

“Je komt ook tot rust een beetje.”

“Wij slijten door. Dus alle voorwerpen blijven hetzelfde in gewicht, dus het wordt voor ons steeds zwaarder.”

“Alles is hetzelfde, alleen wij nemen af in kracht en gewicht, dat gaat zowel lichamelijk als geestelijk.”

“Ik niet, ik blijf hetzelfde.”

“Geestelijke krachten worden ook minder, het brokkelt af.”

“Vroeger had ik een geheugen, maar nu brokkelt het af.”

“Het gaat zo geleidelijk, ik heb een man met een geheugen als een ijzeren pot. Dus ik val dan terug op mijn man, dat is mijn geheugen steuntje. Dat is fijn dat ik dat heb.”

“Als je geheugen minder wordt, ben je minder in staat wat te doen.”

“Kijk ze eens schrijven, wonderbaarlijk hè!”

“Ik was links en het is nooit iets geworden omdat mijn hand op de rug werd gebonden.”

“Meestal had je in de eerste en tweede klas een juf.”

“Ik praat niet links! Dat wil ik niet!”

“Duidelijk hè! Maar ik ben ook altijd duidelijk!”

“Als ik iemand links zag schrijven keek ik vol bewondering hoe ze dat toch konden! En netjes ook nog en leesbaar. Toch leesbaar schrift. Ze maken altijd draaiende bewegingen. Dat viel me op in mijn ogen.”

“Ik kan het niet meer. Zij wel!”

“Ik mocht niet links schrijven met als gevolg dat bijna niemand mijn schrift kan lezen.”

“Ik ben gewoon rechts. Ik ben zonder kleerscheuren erdoor gekomen.”

De meesten schreven toch rechts en anders viel het op hoor.”

“Het bewustzijn van jezelf leeft gewoon verder.”

“Het botst soms wel hoor. Met de uitdrukkingen. Dat je andere dingen zegt dan je eindelijk zou moeten zeggen. Ik heb in mijn hoofd dan een ander woord.”

“Wij waren schipperskinderen, wij mochten veel zeggen.”

“We mochten veel vragen en we wisten ook veel.”

“Als kind vonden we het niet altijd prettig dat we niet alles mochten.”

“Hoe je denkt over je opvoeding en jeugd? De ene keer doe je het wel de andere keer zit je helemaal scheef.”

“Het ligt aan je opvoeding. Een lieve vader. Er was geen tweede van.”

“We hadden één dag in de week dat we alles mochten vragen. Nou ja, alles wat behoorlijk was!”

“Ik ben wijs! Nou ja, dat is een grapje.”

“Ik hou van mezelf zoals ik ben.”

“Als het scheef zit in je leven moet je dat ook kunnen zeggen en het moet begrepen worden.”

“Ik ben zo geboren en getogen zoals ik ben, dus ik heb het maar te nemen. Ik heb het allemaal genomen en ik voel me er prettig bij.”

Vraag: “Hoort u dat? Antwoord: “Ik hoor een heleboel!”

“Je wordt gevormd door je omgeving waar je leeft en je ouders en dat noem je opvoeding.”

“Ik mocht twee keer per dag de post of de krant ophalen. Dan was ik trots dat ik wat mocht doen.”

“Als mijn vader de krant las dan kroop ik snel op zijn schoot om mee te lezen. Prachtig!”

“Ik vond het een nuttig gesprek.”

“Je blijft leren tot je dood.”

“Jullie zijn zo fijn samen. Dat doet me goed zoals jullie dit doen.”

“Ik ben gelovig tot het diepst van mijn hart, maar ik ga niet naar een kerk of bastilion.”

“Dan vragen ze: ben je gelovig? Alsof je iemand in zijn diepste geheim raakt.”

“Er zijn zoveel verschillende manier van geloven.”

“Geloven en vooral in jezelf geloven.”

“Het is bestemd. De weg is geplavuisd.”

“You don’t know what will happen to you in the morning. Yesterday I was feeling fine, today I’m in so much pain.”

“I thought I was a strong man with a strong mind but now I’m not so sure. I’m in pain all the time.”

“Pianospelen doe ik op gehoor. Doe ik geen moeite voor, nou ja, ik luister naar mijn vingers. Kijken hoe ver ik ben.”

“Pianospelen? Dat heb ik nergens speciaal geleerd.”

“De buurman boven had een piano, die hoorde ik spelen en dacht dat zou ik ook wel willen. Ik heb aangebeld of ik ook mocht spelen. Hij zei: ‘Ja hoor, kom maar binnen.’ Hij gaf wel eens les.”

“Dit melodietje heb ik zelf bedacht!”

“Ik weet niet hoe die overkomt, want ik luister niet. Ik zing zoals ik het voel.”

“Ik had een zout gevoel over me voor je kwam en dat is nu weg en ik voel me nu een stuk beter. Er moest even wat suiker overheen denk ik.”

“Je hebt me opgelucht.”

“Wat ben ik blij dat je er bent want ik verveelde me.”

“Ik mocht op mijn 77e jaar geen bril meer dragen! Ik moest weer apart zijn hoor. Ik sprong in gedachten zowat een gat in de lucht.”

“Nou ga ik toch eens kijken voor nog mooiere wijze: deze! Deze is mooi! Op de grote stille heide.”

“Als het kwart voor tien is, dan poets ik mijn tanden en dan ga ik naar bed. Dat ben ik zo gewend.”

“Als je niet komt kom ik je halen. Ik vind het altijd zo leuk.”

“Als je van je kinderen houdt, moet je ook lachen met je hart. Niet alleen met je ogen.”

“Frans is moeilijk en als je dood bent, hoor je helemaal niets meer.”

“Sometimes I feel weak, my mind too, than I listen to music and feel fine again.”

“I used to take care of myself. Now I have to wait till they come to help me.”

Tijdens het pianospelen: “Een muzikaal grapje, maar net de verkeerde.”

“Zelfs mijn keel huilt.”

“Wat ben jij een geduldig mens.”

“Je kunt merken dat ik achteruit ga in mijn hoofd omdat ik niet meer kan ridicuul zijn.”

“Ik ben de slappe hand, geef jij het maar aan.”

“Wat is dat leuk. Ik dacht aan je of je kwam en zowaar! Welkom.”

“Na het prikken een koekje krijgen, nou dan wil ik ook nog een keertje.”

“Ik heb zin in gekheid. Ga maar op je kop staan.”

“O, dat is een vlot liedje. Een reisje langs de Rijn.”

“Schrijf het maar op als aandenking.”

“Met 12 jaar trouwen, met 13 jaar je kinderen... 8 kinderen. Hier naar school. Mijn kinderen waren mijn leraar. Als je een meisje krijgt mag ze niet naar school. Als ze naar school wilde.”

“De ouders slaan niet, ze knijpen zo! Over je benen overal knijpen! Als straf! Zo waren ze bij meisjes! Je mocht niet naar school. Dachten ze dat je een brief gaf aan een jongen! Dat je met ze mee wilde. Je mocht niet naar school. Waren bang voor je. Was je stom! 12 jaar, trouwen! 13 jaar, eerste zoon! Is geen leven toch!”

“Koekjes verkopen! Mijn moeder verkocht ze. Blanken waren er dol op... Sommige mensen betalen wel maar namen niet koekjes mee... Dan had ik mijn moedersgeld... Dat was mijn deel van mijn moeder... Dat had ik verdiend”

“Fay you kan tak, op z’n Surinaams is het mooi! Ik zat bij een club, elke week zingen... Al was ik niet aan de beurt dan werd het als eerste gezongen, het is mijn lievelingslied.”

Over dansen:

“Als je weg bent dan zien de ouders niet meer wat er gebeurt.”

“Dansen, daar ben ik groot mee geworden.”

“Dansen? Waarom niet!”

“Ik heb met prins Bernard gedanst, daarom zit mijn naam in de koninklijke familie, ik heet Amalia.”

“Dansen is een mooie dans.”

“Iedereen kan dansen rechts, rechts, rechts, links”

“Als ze het goed weten, kunnen ze goed dansen, anders rechts links.”

“Het bewegen is het leven van het dansen.”

“Ik bleef niet bij mijn moeder maar bij een pleegtante. Daar heb ik de dingen geleerd.”

Opmerking: “Ik kom eraan.” Antwoord: “Je bent er al.”

“Vroeger maakte ik me zorgen om hun en zij nu om mij. Zo blijft het leven doorgaan hè.”

“Ha! Daar ben je, je bent welkom!”

“Ik vind niet alles leuk, andersom!”

“Oh, ik ben te ijverig gegaan.”

“Ik was al dwars, ik ben geboren op 14-4-34.”

“Een korreltje zang, wij zijn de korreltjes en de zang is ons stemmetje”

“‘Frans’ is moeilijk en als je dood bent hoor je helemaal niets meer.”

“Van veraf klinkt het beter dan dichtbij.”

“Cowboy muziek. Leuke muziek. Aparte muziek.”

“Ik hou van alle muziek van dansen. Ik heb in Batavia in de schouwburg gedanst. Vanaf mijn dertiende.”

“Ik zie het, ik weet het, maar kan het niet uiten. Dan huil ik. Vreselijk is dat die hersens van mij.”

“Die gedachten zijn moeilijk te uiten, ik zie het woord, maar kan het niet uiten.”

“Zingen is leuk, muziek brengt het hart naar boven en dan denken we verder samen aan een goed leven en dat doen we dan ook allemaal samen.”

“Ik vind het zo mooi, in mijn dooie eentje dansen, echt waar.”

“Het geeft het leven weer effect, dan geeft het.”

“Muziek is muziek of het nou Frans is of Spaans is, als het maar goed eruit komt.”

“Er zijn wel haakjes natuurlijk maar het blijft muziek.”

“Als ik dood ben mogen ze alles hebben, maar nu nog niet.”

“Alle wallen zijn de smalle en alle dingen zijn de malle.”

“Mooi hoor op de wallen en mooi dat ze daar zijn.”

“Als ik het weet dan weet ik het. Als ik het niet weet dan houdt het op.”

“Ach houd je niet van bloemen? Is niet erg, want je bent toch teveel weg.”

“Niet op de kruk zitten. Die zijn er genoeg en vallen er van af.”

“Eten, vreten, drinken en weer plassen.”

“Dat is een lied waar heel veel verkoudheid in zit.”

“Hebben we dat al gezongen? Gaat het allemaal zo snel?”

“Gatver! Wat is dat lekker! Ik moet er van huilen.”

“Laat het boek maar dicht van vloeken.”

“Moeder had een pak gebreid! Blauw! Met een trui eronder en dan schaatsen! De wol kwam in de oorlog van de slaapkamer kleedjes die ze had uitgetrokken! Lief hè!”

“In de hoek van de kamer had ze een slingertrapnaaimachine. Moest je dat geluid horen! Zei mijn vader wel eens: ‘mens, hou eens op met dat lawaai’.”

“Ik ben bij Schoevers op les geweest, als je keek dan kreeg je een klap met de liniaal op de tafel, je mocht niet kijken.”

“Je merkt wel dat de jonge mensen bijna niets meer kunnen, je ziet dat ze meer met die handjes moeten doen in plaats van die bekkies.”

“I feel sluggish today.”

“I don’t make music, I’m a good listener.”

“Het blijft leuk! Dan denk ik: ‘Ha, daar is de piano weer!’”

“Ik ben trots op mijn mooie herinneringen.”

“Ik zou wel weer eens iets vrolijks willen meemaken, maar ja, ik ben vroeger brutaal geweest.”

“Ik kan slecht zien, slecht horen. Al maak je zulke letters! Ik kan zelfs mijn handtekening niet zetten. Ik weet wel dat je praat, maar ik kan je gezicht niet zien. Ook al heb ik een bril op, ik kan het niet zien. Ik kan niet meer lezen en niet horen, maar ik ben niet de enige hier hoor!”

“Je moet gewoon rustig blijven. Sommige mensen gaan er tegen in, maar ik niet hoor.”

“Mijn moeder kon geen Nederlands, mijn vader wel. Mijn vader is niet geboren waar mijn moeder is geboren.”

“Ik ben geboren en ik ben Surinamer, je kan niet alles doen, maar wel heel veel...”

“Meezingen! Ik trippel bij met mijn benen wanneer ik zo zing... van blijdschap, ze gaan op en neer!”

“Je moet rustig zingen en netjes alles bij elkaar. En niet afjassen.”

“Ik kan het niet vertellen maar weet het in mijn hersenen wel.”

“Blijf nog even, ik heb nog geld.”

“Mijn vader zong Joods. Maar verder deed hij er niets aan. Maar als het erop aankwam was hij Joods maar dan zat er ook direct een streep op.”

“Mijn man deed zelf veel. Ja, een hele goeie man. Die zorgde zo vreselijk voor me. Niet alle mannen denken daaraan!”

“Wij hebben wel een lied, maar waar is die gebleven.”

“Ik ken wel honderd liedjes, maar niet allemaal.”

“Hier word ik ook goed behandeld hoor, lieve zusters.”

“Je helpt de mensen, dat doe ik graag: eten geven.”

“Je helpt mensen en toch krijg je die val hoe is het mogelijk.”

“Amsterdam daar heb ik gelachen, gehuild en gewerkt. Dat zit in je. We zijn gek op Amsterdam.”

“Bossen en bloemen halen in Osdorp, Osdorp was een woestijn als het ware.”

“In Indonesië zijn de mensen meer open. Kom maar binnen. Kopje koffie, snoepje, eten, desnoods tot laat in de avond.”

“Afwachten maar en als het niet lukt duik je naar beneden.”

“Liever grijs dan kaal.”

“Ik noem haar altijd barones. Dat is er in geschoten en altijd zo gebleven. Ach, je moet toch wat.”

“Viool spelen geeft je een goede stemming!”

Een bewoner die piano speelt: “Het zit in mijn hoofd dat melodietje, dat denk ik.”

“Bid voor mij moeder, ik ben in nood. Ik heb pijn en niemand kan me helpen. De medicijnen helpen niet meer, maar na het zingen voel ik me ietsje beter.”

“Ik weet niet wat ik ga zingen, van vroeger heb ik het nog in mijn kop.”

“Het hoofd is veel te zwaar, het wil niet. Je wilt er niet aan toegeven en daardoor wordt het erger.”

“Ik gebruik mijn hersens elke dag. Ik weet niet hoe, maar als je blij bent dan komt dat vanzelf.”

“Hoe bestaat het hè, dat ik nog bij stem ben hè!”

“Dat hoor je op straat niet meer fluiten en zingen! Vroeger wel hoor!”

“In Limburg is het mooi, daar is zachtere lucht dan hier.”

“In de Bijlmermeer werden de kinderen ouder geboren, want daar stond nog 1,5 meter water.”

“Ik heb lang geworsteld met het geloof, maar het is wel teruggekomen. Leek het tweede geloof, het was mijn geloof. Van het oude geloof hoorde ik maar de helft.”

“Ik was het geloof helemaal kwijt, maar het is toch terug gekomen. Ik weet niet hoe en waarom maar het is er wel.”

“Mijn moeder was pittiger maar niet vast gelovig.”

“Ik kom uit Amsterdam, maar af en toe uit Hilversum.”

“‘Pak al je zorgen’, pittig liedje, te pittig bijna.”

“Goedemorgen, het wordt weer een dag zonder zorgen.”

“Wat je zelf weet, kun je geven aan anderen.”

“Ik ga afbreken, ik moet een plas doen.”

“Ik wil me nog steeds netjes aankleden, als een jong meisje. Ik kan ook nog dansen. Ik maak mezelf blij.”

“Vroeger had ik de leiding en nu word ik geleid.”

“Geen ‘u’ zeggen hoor, ‘je’ vind ik veel vertrouwelijker!”

“We worden nog eens beroemd! Het koor van Cordaan!”

“Mijn broer wilde zo graag een accordeon en toen heeft mijn vader hem er een gegeven, hij was zo dol gelukkig.”

“Ik heb er geen traan om gelaten, maar het doet wel zeer.”

“‘Nina bobo’, dat is toch zo’n mooie wijs.”

“Ah gossie, ik vergeet de honger helemaal door het zingen!”

“Gek hè, dat ik het gewoon zing. Dat ontroert me! Ik wist niet eens dat ik het kon. Ik deed het gewoon!”

“Ik zong graag, dat doe ik nu niet meer zoveel.”

Bewoner tegen haar vriendin: “Jij was de bovenuit, ik de onderuit.”

“Ik ben trots op mijn zusje.”

“Ik ben nooit trots op mezelf, ik ben verlegen en nerveus.”

“Niet om naar bed te gaan en lekker te liggen dromen... ik heb wel gedroomd in de hoop dat ze beter zouden worden. En dat is niet gebeurd. Dat komt nooit.”

Dromen over iets: “Dat blijf je ook houden. De hele dag en week... en je hele leven.”

“Ik mocht niet naar school gaan van mijn vader, ik was Javaans. Dat mocht toen niet, je moest thuis blijven en kinderen krijgen.”

“Helemaal onder leiding ben ik opgevoed, het heb me wel goed gedaan hoor!”

“Ik heb me altijd goed gedragen dus ze hebben nooit hoeven te bellen naar mijn ouders. Vader hield toezicht op zijn dochter!”

“Ik had een blauw uniform met een hartjesschort en zwarte schoenen en kousen eronder.”

“Als ze ons hier zo met dominese zien lopen, denken ze: ‘Dominese is de straat afgegaan, ze heeft de goot leeg gehaald.’”

“Ik ben een natnek.”

Op de vraag hoe het gaat: “Och, ik ben zo'n beetje aan het dobberen.”

“Geluk kan je niet kopen, maar ook niet bakken.”

“Haast is voor gekke mensen.”

“Het warme komt van de kachel, het koude komt van binnen uit.”

“Roddelen mocht niet, maar werd stiekem wel gedaan, maar niet in het openbaar.”

“Als je wilt is er altijd nog tijd over.”

“Zodat uw oren kunnen luisteren.”

“Tja... ik heb ook maar zo'n beetje verstand.”

Een bewoner merkt op: “Mijn opa is 98. Hij rookte altijd zijn pijp.”

Een andere bewoner reageert: “Dat is het bewijs dat je longen er tegen kunnen!”

“Als je zo aan het zingen bent, gaat de tijd zo snel voorbij.”

“Nee, vandaag gaat het wel. Vandaag ben ik probleemloos.”

“Met een koekje erbij is het beter.”

“En deze loopt weg. Ik loop weg. Het is een wegloopster.”

“Viool spelen geeft je een goede stemming!”

“Mijn verloren bril is terug. Mijn dank is meters groot.”

“When you start to sing my hands just follow the notes.”

“Mag ik nog om een laatste liedje bedelen?”

“Dat wijzende vingertje, daar zit iets dwingend in.”

In reactie op de mist buiten: “Dan is het zo'n allenige wereld.”

“Ik ben geboren en ik ben Surinamer, je kan niet alles doen, maar wel heel veel...”

“Nu kan ik ze niet meer zingen, want ik ben niet meer in Suriname.”

“... Toen ik hoorde dat ik voorgoed moest blijven heb ik twee dagen gehuild... Als jullie komen ben ik blij.”

“Doe je maar één liedje? En ga je dan al weer weg? Nee toch!”

“Ik wist niet dat ik zong!”

“Mooi liedje. Dat hebben we vroeger vaak gezongen... met de jongens op school.”

“Wie dat liedje heeft uitgevonden, die heeft een gouden presentatie bij de mensen.”

“Ik ben ook links. Ik moest rechts schrijven. Het mocht ook niet op school. Thuis deed ik alles links... op school niet. Dat mocht niet.”

“Sommige mensen die lopen in de knoop.”

“Mijn zus was dik, maar mij konden ze door een lampenglas halen.”

“Mijn man had veel pukkeltjes in zijn gezicht”, vertelt een bewoonster. Haar buurvrouw reageert: “Het gaat om het binnenwerk.”

“Alles was puntjes op de i.”

“Vanavond ga ik diep slapen. Vanavond ga ik slapen als een slaaprat!”

Een bewoonster vertelt over de diepe lach van haar grootvader: “Ik vond het zo lelijk, maar ook leuk.” Een medebewoonster reageert: “Dan hoort het niet bij iemand anders.”

“Ik heb geen alcohol gezien of geroken, anders had ik wel een slokje genomen.”

“Dan ben je meisje. Dan ben je misschien drie jaar en dan moet je al leren met het wassen. Als meisje van vijf jaar kreeg je een klein wasbord en een emmertje. Dat je leerde te wassen. Dat raspen was zo’n leuk geluid.”

“Zaterdags werden alle klompen geschuurd. Eerst in de emmer. En dan met witkalk. Als het ’s avonds ging regenen, stond moeder op en haalde ze alle klompen binnen. Dat ze niet weer zwart werden.”

“Alles wat ik niet meer kan, laat ik zachtjes schieten.”

“Je moet met elkaar kunnen overleggen.”

“Ik denk nog vaak aan mijn moeder en vader. Het was toch een hele opoffering als je het terug ziet.”

“Mijn hart zei: je kan het, je kan het.”

“Ik heb geen rimpels, ik ben anders gaan leven. Wel lachrimpels.”

Opmerking: “Je had het niet nodig. Je had van jezelf een mooi gezicht en stralende ogen.” Antwoord: “En je *houdt* het, want het komt van binnenuit.”

“Mama lette altijd op!”

Een bewoonster werd als kind, om aan te sterken, ver buiten Amsterdam ‘uitbesteed’: “Mijn moeder kon niet, die was veel ziek. Dan kwam mijn vader me opzoeken. Zag ik hem aan het eind van het laantje aankomen. En dan *nám* ik een schuiver en ik vloog hem om zijn nek. Ik *vlóóg* naar hem toe.”

Een klein gesprekje over (de vreugde van) hard werken:

Mevrouw H: “We hebben veel plezier. We hadden een *ándere* plezier (bedoeld wordt: dan de kinderen van nu). En we hebben er van geleerd.”

Mevrouw J: “We hadden allemaal een taak.”

Mevrouw H: “Zonder morren en knorren. Dat *dééd* je.”

“Ik moet opletten op mezelf en dat bevalt me niet.”

“Ik ben zo warrelig in mijn hoofd.”

“Zorgzaam zijn: dat *hoort* zo als je uit een groot gezin komt.”

“Het gaat van op naar neer en van neer naar op.”

“Was ik nog maar zó klein, maar ik hoorde altijd wel een bedankje.”

“Het gaat van half naar half, ‘Afoe afoe’, zeggen we in het Surinaams.”

“God bestaat tóch. Dat kun je niet weg denken of weg zetten. Niet wat je van anderen hoort, maar omdat je het zelf ondervindt.”

“Dat is niet goed als je zo ver in het verleden gaat, herinneringen die weer allerlei gevoelens wakker maken.”

“Mijn vader! Hij kon alles. Hij had twee gouden handen.”

“Op vrijdag gingen we de boodschappen doen. En dan ging m’n moeder heerlijk bakken. Ze kon heerlijk van alles bakken. Vader en moeder, het was een fijn paar. Het waren fijne ouders.”

“Vrijdagmiddag, dan hadden we gymnastiek. Ik ging graag naar gymnastiek, ik vond het heerlijk.”

“Leuk hè, door die verhalen die iedereen vertelt, gaat er bij mij weer een lichtje branden. Komt het allemaal weer boven. Heerlijk is dat.”

“Ik wist niet dat ik zong!”

Op zachte toon: “Dus u begrijpt dat ik een eenzame ziel ben?” Met stemverheffing: “Maar wel een *ziel!*”

“Ik ben weetgierig.”

“Dat is ook een eigenaardigheid, van mensen die alles achter hun aan laten hangen.”

Een bewoonster die zelf in de verpleging heeft gewerkt: “Als je geen gevoel hebt..... Je moet *gevoel* hebben. Alle mensen hebben een verhaal, een geschiedenis. Je moet *praten!*”

“Er is nog nooit een tweede vader zoals de mijne gekomen.”

“Er was nauwelijks radio of tv. Ze willen nog wel eens vergelijken, maar die vergelijking gaat mank.”

“Soms loopt het je over je hoge schoenen.”

“U weet toch dat u bij mij in beide handen zit!”

“Ik wil van mijn geld gelijk naar Suriname.”

“Dat kun je niet uitleggen, hoe gezellig het in Suriname is!”

“Ze schelden op Paramaribo, als ze iets lelijk doen dan krijgt iedereen de schuld, dat is niet eerlijk. Het is een mooi en prettig land, ’s morgens kun je blijven in je bed zo lang je wilt!”

“Dit lied doet me denken aan mijn moeder dan gingen we naar boven en dan gingen we bidden en zingen.”

“Ze stond ons altijd bij.”

“Ik heb het lang niet gehad, dus zit het niet meer in mijn hoofd, maar als het komt zit ik er vol van.”

“Ik kan niet zover denken.”

“De groei van kinderen is buitenlucht.”

“Er is eigenlijk niet veel te beleven in Holland.”

“Moeder zei: ‘wat je ook doet: ik moet je kunnen blijven zien, al klim je in de hoogste top van de boom, als ik je maar zie!’”

“Dat is mooi zo, om zoiets ook te horen, van de andere landen.”

“Even goed doordenken, dan komt er weer wat bovenvliegen.”

“Je moet het alleen even omdraaien en dan komt het weer.”

“Mijn korte geheugen is weg, daar erger ik me groen en geel aan. Mijn lange geheugen is nog wel goed, af en toe komt er wel iets boven hoor.”

“Ik ga even weglopen voor de zang.”

“Ik ben naar twee rottantes genoemd de één was een kattenkop en de ander een godsdienstfanaat.”

“Zingen: dat kan ik de hele dag doen.”

“Je mag naast me zitten, als je maar niet aan me zit.”

Over een verzorgende: “Hier komt God binnen, dat is zo, hij is lief!”

“Dan gingen we zingend slapen en bleef ze boven op zolder tot we sliepen.”

Opmerking: “Dag lieverds”. Antwoord: “Dag stouterd... het zijn de kleine dingen die het doen.”

“O, wat ben ik blij dat u er bent. Dit is een soepdag. En nu komt u hem even opsmukken.”

“Je moet iedere dag iets doen wat belangrijk is voor je, dat maakt het leven de moeite waard.”

“Hij wordt daar neergezet als een halve zachte!”

“Ik ben altijd klein geweest. De kleinste van de klas. Ik stond op een sinaasappelkistje bij mijn trouwen voor de foto.”

“Ze zagen dat ik handig was en een paar handige handen waren mooi meegenomen.”

“Met de geboorte krijg je dat al mee, in je kindertijd worden dat gebeden en hoort het erbij.”

“Ik wil weten wat ik nooit geweten heb, maar wel het gevoel hebben dat ik het weer een keertje zou tegenkomen, 't komt een keer.”

Gesprekje tussen drie bewoonsters:

- “We hebben best wel eens een keertje mot.” –
- “Kattenkop!” (*Lachend*) Ik mag dat zeggen, we hebben het samen zo leuk met elkaar!”
- “Een kattenkop en een kattenkop, daar zit verschil in.”

“Ik was uitbesteed, want er was geen eten.”

“My head is a little bit dazzled now.”

“Vrouwen komen en gaan, maar van je moeder heb je er maar 1.”

“Mijn moeder was lief, ze is er niet meer, maar je blijft er aandenken. Ze blijft in je hart en in je ideeën.”

“Ik ging vroeger naar mijn moeder om me te laten optillen.”

“Ik heb hetzelfde gezicht als mijn moeder.”

“Ik kan mijn moeder niet meer pakken, ik mis haar vreselijk.”

“Op de foto lijk ik wel op mijn moeder. Mijn moeder is mooi om te zien. Mijn moeder is knapper dan ik.”

“Mijn moeder was niet streng, maar ik was ook nooit stout.”

“Mijn moeder was net een heilige, alles gaf ze uit, ze denkt niet aan zichzelf, iemand blij maken is het belangrijkste.”

“Mijn moeder ging uit, naar plaatsen bij mooi water, we gingen met de roeiboot. Mijn moeder deed leuke dingen met ons.”

“Ik heb van mijn moeder het goede geleerd.”

“Mijn opa was te oud om spelletjes mee te doen. Ik heb het wel gevraagd, maar hij zei: ik doe het niet.”

“Mijn kinderen zijn goed voor mij. Dan pakken ze mij vast. Dan zeggen ze: blij dat opa is gekomen. Ze vragen dan of ik wil zingen en spelen.”

“Mijn opa was een perfecte man. Hij was een van de eerste die auto reed. Ik mocht ook in de auto. Het was wat, en dan zwaaien naar de mensen.”

“Ik ging wandelen met mijn opa. Hij zei: ‘ik loop wel door, pluk jij de bloemetjes maar.’”

“Mijn oma was heel slank, ze droeg mij altijd in haar armen, bidden deed ze veel.”

“Mijn oma was kattig. Ze was altijd druk, want ze had 12 kinderen.”

“Je blijft van je opa en oma houden.”

“Ik word nooit boos. Ik blijf tot die persoon spreken.”

“Als je iemand niet aardig vindt, moet je gewoon weg.”

“Als de een iets gaat zeggen over de ander, dan zeg ik: zeg het nou niet!”

“Als ik dood ben wil ik het allegro van Grieg op mijn begrafenis die heeft een ping erin, dan lijkt het alsof ik er toch nog ben.”

“Schaatsen! Ja! IJsvrij! Stonden we allemaal te juichen.”

“Vooral in het begin waren er veel waaghalzen.”

“Ik heb op de schaats gestaan. Ja hoor. Friese doorlopers hoor.”

“Er werd geschaatst. Veel geschaatst, omdat het vroor. Ja, ik ook. Nu zijn schaatsen niet zo goedkoop. Als ze meegenomen werden, dan kon je schaatsen, dan was je gelukkig.”

“Beetje hard en dan wil je.”

“Dat we met z'n allen, dat was een man of vier, vijf, weggingen. Dat was hartstikke leuk. Maar m'n ouders vonden het niet zo leuk, want ze wisten niet wanneer je terugkwam.”

“Met mijn vader aan de hand. Dan durf je ook van alles. Als er een man bij is.”

“De hele vaart van ons waren gek op schaatsen! Ze deden allemaal mee, behalve moeder, die deed de afwas.”

“Op die ronde zwierschaatsen achter op de wei. Ja, dat is mooi! Ik vond het mooi als jongens dat deden.”

“Ik heb twee keer koek en zopie mee gemaakt, reden ze in de rondte, maar onder de brug niet hoor... was het rondje Naussaukade, Rotterdammerbrug zo naar het plein, bij de Westerplein... daar reed een tram.”

“Mannen en vrouwen waren makkelijk te onderscheiden bij het schaatsen.”

“Er was ook te weinig tijd van schaatsen, ik heb wel af en toe op een paar dingen gestaan, maar *schaatsen*.....”

“Bij ons, bij de Nassaukade.....daar liep een kanaal, daar lagen allemaal bootjes. Dan had je die kanalen en die waren allemaal schoon geveegd. Door van die baanvegers. ‘Een cent voor de baanveger!’ Dan maakten de mensen allemaal rondjes. En ’s avonds met lichtjes. Van de Nassaukade naar de Marnixstraat. En koek en zopie.”

“Nee. Ik dorst het niet. Ik was een paar keer gevallen. Knieën vooral.”

“Ik was altijd als de dood dat ze er door zakten.”

“In het midden was het altijd open. De ijsbrekers gingen er door. Als het erg koud was, dan was het ook dikker.”

“Op de rivier. Met vrienden. Dan kon je geholpen worden als je gevallen was.”

“Naar school kon je niet schaatsen, want je kon ze niet kwijt, dan konden ze gestolen worden.”

“Wat een stemming er was op zo’n ijsbaan. Met die lampen van de markt, die werden opgehangen.”

“Met een klein ploegje van de kluis. De tweede, derde, vierde kluis gingen schaatsen. We waren stratenmakers.”

“Nog één dingetje. Er werden ook dagtochten gehouden. Van Amsterdam naar buiten. Als het vroom, waren de stratenmakers altijd vrij. Dat waren de sterkste schaatsers. Ze leerden het aan de kinderen. Ze namen ons mee door de polder. Dorpentochten maakten ze. Ze leerden het ons kinderen. Dat zelfvertrouwen, dat je dacht: ik word beschermd...”

“Ik vind geld niet belangrijk, als ik maar te eten heb.”

“Ik vind geld wel belangrijk, ik hou er van.”

“Er is geen tijd meer voor mij om iets leuks voor mezelf te kopen.”

“Ik heb veel gekocht voor familie.”

“Als er iets gebeurt, heb je geld nodig in huis.”

“Voor mij persoonlijk iets te kopen, hoeft niet meer, want je blijft kopen, totdat je niet meer weet wat je kopen moet.”

“Geld, daar kun je leuke dingen mee doen.”

“Ik ben niet meer zo uithuizig, we vermaken ons hier ook wel.”

“Van ’s morgens tot ’s avonds laat in je rolstoel. Dan doen je billen pijn. Maar ik ben blij dat ik hem heb.”

“Deze rolstoel heeft nooit lekker gezeten.”

“Ik heb er geen erg in dat ik in een rolstoel zit. Ik sta op en doe alles.”

“Ik zit in een rolstoel, dat vind ik niet leuk, omdat ik niet kan doen wat ik wil.”

Mevrouw in een rolstoel: “We moeten maar huppelen. Mopperen helpt toch niet?”

Op 21 maart is de lente weer begonnen. De zon doet onze bewoners zichtbaar goed. Een bewoner vertelt enthousiast over de bloemen die uit de knop komen, ze zegt: “Ze zitten er gewoon, het lijkt wel alsof ze iets vertellen, lijkt wel alsof ze zeggen: kijk eens hoe mooi ik bloei!” De lente roept fijne, warme herinneringen op met respect voor de vogels en de bloemen.

“Voorjaar! Je voelt het al een beetje, vind ik wel.”

“Vogels! Floten altijd! Luisterde naar ze, luisterde, praatte met ze.”

“Even met ze praten, leek het net of ze terug praatte. Als je niet van beesten houdt dan doe je dat niet.”

“Prachtig die natuur; ze praten ook tegen elkaar hoor!”

“Heel leuk, met plezier ging je naar je werk, kwam de reiger over: tjirp, tjirp.. he, die jongen!”

“Ik wel, ik was wel soms stout, bloesemtakken plukken, net als de jongens.”

“Jonge dieren van allerlei aard, je kon ze aaien, je kon ze naar je toe halen!”

“Ik ben niet zo van tulpen, wel van rozen! Prachtig zo mooi die uitkomen.”

“Rozen! Ze ruiken ook zo lekker, ze zijn zuiver.”

“Van bloemen heb je altijd plezier, je moet ervan houden, zo gezellig.”

“We zagen gisteren vergeet me nietjes prachtig! Daar kun je uren naar kijken, zo mooi!”

“Ik had een tante in Deventer, die had een heel plaatje met hortensia’s, rode, blauwe, groene, wat ze maar te pakken kon. Als ik er naar toe ging, in de verte rook je het al!”

“Heb je wel eens gezien, die vogels met hun buikjes tegen de muur aan? Dat is omdat ze jongen krijgen, moeten ze warm worden. Die beesten voelen dat aan. Is gezellig! Je voelt gewoon dat de lente komt. Warmte is dat. Daarvoor zag je ze nog niet. Maar nu zie je ze op de haverklap.”

“Als ik huilde pakte mijn vader me met zijn grote armen en hield hij me zo tegen me aan, tegen zijn borst.”

“Mijn vader was heel lief, altijd een lach op zijn gezicht, nooit een streng woord tegen mij. Als mijn moeder mij uitsimpte, zei mijn vader: laat dat kind toch met rust!”

“Als ik wist dat mijn vader kwam, dan ging ik op de hoek van de straat staan, dan zag ik hem, dan vloog ik naar hem toe. Ik was een puppie nog. Als ik hem zag, was ik net een engel, dan kreeg ik vleugels! Dan rende ik naar hem toe.”

“Als ik naar bed ga, kijk ik naar de foto van mijn ouders, dan zeg ik soms: pa, morgen kan je weer praten tegen me.”

“Ik had een lieve vader, hij zei altijd de waarheid.”

“Ik heb mijn vader niet gekend, toen mijn moeder drie maanden in verwachting was, overleed hij. Maar volgens mijn familie ben ik precies hem. Het is triest, maar ja. Als de tijd komt, ga ik ook dood. Ik kan niet altijd blijven leven.”

“Mijn vader was af en toe wel eens streng, maar dan lokte je het ook uit.”

“Ik kan niet veel over mijn vader vertellen, want hij kwam niet veel bij ons. Hij was lief, maar hij sprak niet veel. Daar konden wij niet tegen. Zo af en toe bracht hij een cadeautje mee voor mij en mijn broertje, dan kreeg ik vreugde van hem.”

“In mijn hart blijft hij altijd, natuurlijk, het is mijn vader toch.”

“Ik ben wel eens verdrietig, omdat ik niet precies kan doen wat ik wil.”

“Als klein meisje was ik wel eens verdrietig, dan kwamen mijn broers het oplossen.”

“Heel wat opwekken aan vroeger. Dat is logisch.”

“Dan moet je denken aan een behoorlijke gedachte. En dan ga je er over dromen. Je fantasie een beetje werken laten. Ik heb nog een broer en zus in de Oekraïne. En dan ga je daarover van alles in denken.”

Over geloof dat verboden was door de regering: “Die hadden niet zo mooi geweest als het niet verboden was.”

“Als je niet van jezelf houdt, kun je ook niet van een ander houden.” Onze bewoners zitten vol wijsheid. En jij, hou jij van jezelf? En wat is dat dan... van jezelf houden? Onze bewoners hebben daar zo hun eigen ideeën over, in alle bescheidenheid.

“Houden van jezelf is een groot woord maar ik ben tevreden.”

“Maar van jezelf houden vind ik een beetje zwaar gezegd. Er zijn altijd verschillen.”

“Nee, ik hou niet van mezelf zoals ik ben. Dan kom je het wel tegen.”

“Tevreden met jezelf? Nee, ik ben soepel daar ben ik tevreden over. Dat leer je als je goede ouders hebt.”

“Nee, ik hou niet van mezelf. Goed, ik ben een beetje standvastig. Als ik een standpunt inneem dan blijf ik dat.”

“Als je erge dingen hebt meegemaakt, die moet je erkennen soms zijn er dingen gebeurd, moet je die erkennen.”

“Ja nou! Ik hou van mezelf om dat te leren! Ik heb het geprobeerd en het is aardig gelukt.”

Vraag: “Bent u tevreden met uzelf?” Antwoord: “Dat vind ik nogal een groot woord.”

“Een mens is eigenlijk nooit tevreden. Je denkt altijd hè had ik dit anders kunnen doen. Je hebt een geweten waardoor je denkt: Kan dat wel?”

“Niet overdreven met malle woorden maar een gesprek dat raakt en dat moet ook. Daar gaat het over.”

“Je moet tevreden zijn met wie je bent, zo moeilijk is dat niet, als jij niet trots bent op jezelf, wie dan wel.”

“Het gaat er om hoe je bent en wat je doet.”

“Je moet eerst van jezelf houden, voordat je van een ander kan houden.”

“We waren gewoon een familie.”

“Niemand had de leiding, iedereen zorgde voor elkaar.”

“Bij elkaar blijven. Heb je dat niet meer, krijg je schop onder je kont.”

“Ik zorgde voor een ziek meisje.”

“Je denkt toch hoofdzakelijk aan je vader en moeder hoe goed ze voor je waren. Je had respect voor je vader en moeder.”

“Wie zijn best had gedaan die week mocht de hele week de bijbel voorlezen.”

“We gingen samen ontzettend vriendelijk naar school.”

“Geen vechten maar stoeien.”

“Het is een chaos in dat lied, dat komt door het boek.”

“ ‘Drie schuintamboers’, jaren gezongen één keer per maand. Samen met een groep kinderen en dit kwam er altijd uit.”

“Ze gaan steeds met zijn tweeën die kamer in, wat doen ze daar?”

“Vies hoor! Ben aan het rochelen ...”

“Ik ben lachend aan het huilen.”

“Het is met het leven zo: soms heb je een dag met hobbels.”

“Ik hoop dat als het zover is, Onze Lieve Heer mij zo bij een plukje haar pakt en omhoogtrekt om bij hem te komen.”

“Soms zijn ze onbeschoft hier. Dat pák ik niet.”

“Alle kerken zijn kerken, het maakt niet uit waar ik bid.”

“De ware liefde is god. Als je wilt kan ik een brief naar hem sturen.”

“Zelfs mijn kinderen heb ik met God gekregen, niet met mijn man.”

“Ik mocht met mijn neef naar mijn eerste film, dat was met Shirley Temple. Eén van de eerste populaire vrouwen in de film, we stonden in de rij om haar te kunnen zien. Ik zie me nog met een van mijn neefjes in de rij staan en o, voor je een kaartje had!”

“Leuk hè, om eraan terug te denken.”

“En jij komt ook maar zomaar weer eens binnen stappen.”

“Je komt ook tot rust een beetje.”

“Wij slijten door. Dus alle voorwerpen blijven hetzelfde in gewicht, dus het wordt voor ons steeds zwaarder.”

“Alles is hetzelfde, alleen wij nemen af in kracht en gewicht, dat gaat zowel lichamelijk als geestelijk.”

“Ik niet, ik blijf hetzelfde.”

“Geestelijke krachten worden ook minder, het brokkelt af.”

“Vroeger had ik een geheugen, maar nu brokkelt het af.”

“Het gaat zo geleidelijk, ik heb een man met een geheugen als een ijzeren pot. Dus ik val dan terug op mijn man, dat is mijn geheugen steuntje. Dat is fijn dat ik dat heb.”

“Als je geheugen minder word, ben je minder in staat wat te doen.”

“Kijk ze eens schrijven, wonderbaarlijk hè!”

“Ik was links en het is nooit iets geworden omdat mijn hand op de rug werd gebonden.”

“Meestal had je in de eerste en tweede klas een juf.”

“Ik praat niet links! Dat wil ik niet!”

“Duidelijk hè! Maar ik ben ook altijd duidelijk!”

“Als ik iemand links zag schrijven keek ik vol bewondering hoe ze dat toch konden! En netjes ook nog en leesbaar. Toch leesbaar schrift. Ze maken altijd draaiende bewegingen. Dat viel me op in mijn ogen.”

“Ik kan het niet meer. Zij wel!”

“Ik mocht niet links schrijven met als gevolg dat bijna niemand mijn schrift kan lezen.”

“Ik ben gewoon rechts. Ik ben zonder kleerscheuren erdoor gekomen.”

De meesten schreven toch rechts en anders viel het op hoor.”

“Het bewustzijn van jezelf leeft gewoon verder.”

“Het botst soms wel hoor. Met de uitdrukkingen. Dat je andere dingen zegt dan je eindelijk zou moeten zeggen. Ik heb in mijn hoofd dan een ander woord.”

“Wij waren schipperskinderen wij mochten veel zeggen.”

“We mochten veel vragen en we wisten ook veel.”

“Als kind vonden we het niet altijd prettig dat we niet alles mochten.”

“Hoe je denkt over je opvoeding en jeugd? De ene keer doe je het wel de andere keer zit je helemaal scheef.”

“We hadden één dag in de week dat we alles mochten vragen. Nou ja, alles wat behoorlijk was!”

“Ik ben wijs! Nou ja, dat is een grapje.”

“Ik hou van mezelf zoals ik ben.”

“Als het scheef zit in je leven moet je dat ook kunnen zeggen en het moet begrepen worden.”

“Ik ben zo geboren en getogen zoals ik ben, dus ik heb het maar te nemen. Ik heb het allemaal genomen en ik voel me er prettig bij.”

Vraag: “Hoort u dat? *Antwoord:* “Ik hoor een heleboel!”

“Je wordt gevormd door je omgeving waar je leeft en je ouders en dat noem je opvoeding.”

“Ik mocht twee keer per dag de post of de krant ophalen. Dan was ik trots dat ik wat mocht doen.”

“Ik vond het een nuttig gesprek.”

“Je blijft leren tot je dood.”

“Jullie zijn zo fijn samen. Dat doet me goed zoals jullie dit doen.”

“Ik ben gelovig tot het diepst van mijn hart maar ik ga niet naar een kerk of bastilion.”

“Dan vragen ze: ben je gelovig? Alsof je iemand in zijn diepste geheim raakt.”

“Er zijn zoveel verschillende manier van geloven.”

“Geloven en vooral in jezelf geloven.”

“Het is bestemd. De weg is geplavuisd.”

“You don’t know what will happen to you in the morning. Yesterday I was feeling fine, today I’m in so much pain.”

“I thought I was a strong man with a strong mind but now I’m not so sure. I’m in pain all the time.”

“Pianospelen doe ik op gehoor. Doe ik geen moeite voor, nou ja, ik luister naar mijn vingers. Kijken hoe ver ik ben.”

“Pianospelen? Dat heb ik nergens speciaal geleerd.”

“De buurman boven had een piano, die hoorde ik spelen en dacht dat zou ik ook wel willen. Ik heb aangebeld of ik ook mocht spelen. Hij zei; Ja hoor kom maar binnen. Hij gaf wel eens les.”

“Dit melodietje heb ik zelf bedacht!”

“Ik weet niet hoe die overkomt want ik luister niet. Ik zing zoals ik het voel.”

“Ik had een zout gevoel over me voor je kwam en dat is nu weg en ik voel me nu een stuk beter. Er moest even wat suiker overheen denk ik.”

“Je hebt me opgelucht.”

“Wat ben ik blij dat je er bent want ik verveelde me.”

“Ik mocht op mijn 77e jaar geen bril meer dragen! Ik moest weer apart zijn hoor. Ik sprong in gedachten zowat een gat in de lucht.”

“Nou ga ik toch eens kijken voor nog mooiere wijze: deze! Deze is mooi! Op de grote stille heide.”

“Als het kwart voor tien is dan poets ik mijn tanden en dan ga ik naar bed. Dat ben ik zo gewend.”

“Als je niet komt kom ik je halen. Ik vind het altijd zo leuk.”

“als je van je kinderen houdt, moet je ook lachen met je hart. Niet alleen met je ogen.”

“Frans is moeilijk en als je dood bent hoor je helemaal niets meer.”

“Sometimes I feel weak, my mind too, than I listen to music and feel fine again.”

“I used to take care of myself. Now I have to wait till they come to help me.”

Tijdens het pianospelen: “Een muzikaal grapje, maar net de verkeerde.”

“Zelfs mijn keel huilt.”

“Wat ben jij een geduldig mens.”

“Je kunt merken dat ik achteruit ga in mijn hoofd omdat ik niet meer kan ridicuul zijn.”

“Ik ben de slappe hand geef jij het maar aan.”

“Wat is dat leuk. Ik dacht aan je of je kwam en zowaar! Welkom.”

“Na het prikken een koekje krijgen nou dan wil ik ook nog een keertje.”

“Ik heb zin in gekheid. Ga maar op je kop staan.”

“O, dat is een vlot liedje. Een reisje langs de Rijn.”

Schrijf het maar op als aandenking

“12 jaar trouwen, 13 jaar je kinderen...8 kinderen. Hier naar school. Mijn kinderen waren mijn leraar. Als je een meisje krijgt mag ze niet naar school. Als ze naar school wilde.”

De ouders slaan niet ze knijpen zo! Over je benen overal knijpen! Als straf! Zo waren ze bij meisjes! Je mocht niet naar school.
Dachten ze dat je een brief gaf aan een jongen! Dat je met ze mee wilde.
Je mocht niet naar school. Waren bang voor je. Was je stom!
12 jaar, trouwen! 13 jaar, 1 e zoon! Is geen leven toch!

Koekjes verkopen! Mijn moeder verkocht ze. Blanken waren er dol.... Sommige mensen betalen wel maar namen niet koekjes mee..... Dan had ik mijn moedersgeld ... Dat was mijn deel van mijn moeder... Dat had ik verdient.

Fay you kan tak. Op zijn Surinaams is het mooi! Op een club.. Elke week zingen.... Al was ik niet aan de beurt dan werd het als 1e gezongen. Is mijn lievelingslied.

Over dansen :

Als je weg bent dan zien de ouders niet meer wat er gebeurt.

Dansen, daar ben ik groot mee geworden.

Dansen? Waarom niet!

Ik heb met prins Bernard gedanst daarom zit mijn naam in de koninklijke familie

Dansen is een mooie dans

Iedereen kan dansen als je rechts, rechts, rechts, links

Als ze goed weten, kunnen ze goed dansen, anders rechts links

Het bewegen is het leven van het dansen

Over mannen: ik was 26/27 mannen gedanst, Verliefd? Ja!

Lief? Ja

Mooie herinnering ? Ja!

Ik bleef niet bij mijn moeder maar bij pleegtante. Heb ik de dingen geleerd.

Opmerking: “Ik kom eraan.” Antwoord: “Je bent er al.”

“Vroeger maakte ik me zorgen om hun en zij nu om mij. Zo blijft het leven doorgaan hè.”

“Ha! Daar ben je, je bent welkom!”

“Ik vind niet alles leuk, andersom!”

“Oh, ik ben te ijverig gegaan.”

“Ik was al dwars, ik ben geboren op 14-4-34.”

“Een korreltje zang, wij zijn de korreltjes en de zang is ons stemmetje”

“‘Frans’ is moeilijk en als je dood bent hoor je helemaal niets meer.”

“Sometimes I feel weak, my mind too, than I listen to music and feel fine again.”

“I used to take care of myself. Now I have to wait till they come to help me.”

“Van veraf klinkt het beter dan dichtbij.”

“Cowboy muziek. Leuke muziek. Aparte muziek.”

“Ik hou van alle muziek van dansen. In Batavia in de schouwburg gedanst. Vanaf mijn 13^e”

“Ik zie het ik weet het maar kan het niet uiten. Dan huil ik. Vreselijk is dat die hersens van mij.”

“Die gedachten zijn moeilijk te uiten ik zie het woord maar kan het niet uiten.”

“Zingen is leuk, muziek brengt het hart naar boven en denken we verder samen aan goed leven en dat doen we dan ook allemaal samen.”

“Ik vind het zo mooi, in mijn dooie eentje dansen echt waar.”

“Het geeft het leven weer effect dan geeft het.”

“Muziek is muziek of het nou Frans is of Spaans is als het maar er goed er uit komt.”

“Er zijn wel haakjes natuurlijk maar het blijft muziek.”

“Als ik dood ben mogen ze alles hebben, maar nu nog niet.”

“Alle wallen zijn de smalle en alle dingen zijn de malle.”

“Mooi hoor op de wallen en mooi dat ze daar zijn.”

“Als ik het weet dan weet ik het. Als ik het niet weet dan houdt het op.”

“Ach houdt je niet van bloemen? Is niet erg want je bent toch teveel weg.”

“Niet op de kruk zitten. Die zijn er genoeg en vallen er van af.”

“Eten, vreten, drinken en weer plassen.”

“Dat is een lied waar heel veel verkoudheid in zit.”

“Hebben we dat al gezongen? Gaat het allemaal zo snel?”

“Gatver! Wat is dat lekker! Ik moet er van huilen.”

“Laat het boek maar dicht van vloeken.”

“Moeder had een pak gebreid! Blauw! Met een trui eronder en dan schaatsen!
De wol kwam in de oorlog van de slaapkamer kleedjes die ze had uitgetrokken!
Lief he!”

“In de hoek van de kamer had ze een slingertrapnaaimachine. Moest je dat
geluid horen! Zei mijn vader wel eens; ‘mens, hou eens op met dat lawaai.’”

“Ik ben bij Schoevers op les geweest, als je keek dan kreeg je een klap met de
liniaal op de tafel, je mocht niet kijken.”

“Je merkt wel dat de jonge mensen bijna niets meer kunnen, je ziet dat ze meer
met die handjes moeten doen in plaats van die bekkies”

“I feel sluggish today.”

“I don’t make music, I’m a good listener.”

“Het blijft leuk! Dan denk ik: ‘Ha, daar is de piano weer!’”

“Ik ben geland, ik ben een gek mens!”

“Ik heb lustig gewerkt in mijn werk.”

“Ik was een middelmaat, je kunt er niets aan doen of je groot of klein bent. Je zult het er mee moeten doen!”

“Ik ging hand in hand met mijn vader naar de kerk. En ik sliep de helft van de mis, ik miste de helft want ik sliep.”

“When I was younger papa was one of the strictest men of all. He always said: ‘no’. When I was older he was great, we became good friends.”

“Ik haal in mijn hoofd hoe we leefden.”

“Het niet kunnen denken werkt ontwrichtend.”

“Je vader zit toch een stukje in je ziel. Dat blijft altijd levend in je.”

“Singing is how the voices mingled together, gives you a beautiful course, so others can enjoy it and blend together.”

“Dat is de koningsstoel.”

“Lach me niet uit want ik sta op en ik neem een renner.”

“Verdraagzaamheid onder de mensen. Ieder op zijn eigen manier. Dan komt het goed.”

“Ik geniet altijd van alles.”

“Dat we een huis zijn met elkaar. Elkaar helpen. Dat God me de ogen geeft om te zien waar ik kan helpen.”

“Ik lach altijd, maar diep in mijn hart huil ik. Omdat ik niet goed op mijn plaats zit hier en in het ziekenhuis een nummer was.”

Het leven van onze bewoners met dementie in het verpleeghuis is net een schatkamer. Je vindt er donkere hoekjes, kleerscheuren, gebrek en hartzeer. Maar ook een rijkdom aan verhalen, een grote schat aan wijsheid. In de levensverhalen van bewoners liggen juweeltjes verstopt: kostbare herinneringen, ontroerende gezegdes, diepe levenskennis. Vaak in hun eigen, wondermooie poëtische taal uitgesproken: het Dementees!

*Irene Kruijssen, muziektherapie
Eline Hoorweg, geestelijke verzorging
Paula Irik & Sylvia van Rijn, vrijwilligers
Eben Haëzer, Berkenstede, de Diem, de Buitenhof,
Anton de Komplein, Kraaipan, de Gooijer,
Cordaan*

